

2531
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΕΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

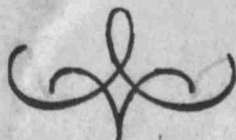
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Μεθερμηνευθεῖσα εἰς τὴν καθομιλουμένην
πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ὑΠΟ

Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ καὶ Χ. ΓΡΗΓΟΡΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ.»
(Ὁδὸς Περμπτοπαζάρου, Ἀριθ. 25).

1868.

μ
φ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΕΤΟ ΠΡΩΤΟ Ν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΠΑΡΤΗΡ

Μεθυσμένην εἰς τὴν καθολογίαν

πρὸς Χρῆστον τοῦ λαοῦ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΤΙΠΟ

Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΚΑΙ Χ. ΤΡΗΦΟΡΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΠΙΔΕΛΤΟΥ»
(Ὁδὸς Πατισσίων, Ἀριθ. 25.)

1881

(8)

νεθὸς καὶ ἄλλοις φησὶ τὴν ἀντιπαρθεὶν ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ ψυχή ἡ νοῦς ποῦ
νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ
ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή
καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή καὶ ἡ νοῦς ποῦ ἔστιν ἡ ψυχή

ΒΙΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Ὁ Εὐριπίδης, εἰς ἐκ τῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῆς
ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐγεννήθη ἐν Σαλαμῖνι τὸ 1 ἔτος τῆς 75 ὀ-
λυμπ. (480 π. χ.) τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ
Ἕλληνες κατεναυμάχησαν ἐν τοῖς στενοῖς τοῖς πρὸ τῆς νήσου
ταύτης τὸν μέγαν στόλον τὸν Περσῶν.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὁ πατὴρ του ἐρωτήσας
τὸ μαντεῖον ὁποῖον ἐπάγγελμα νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὸν υἱόν του,
ἔλαβε χρησμὸν τινὰ σκοτεινόν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐκλαβὼν
δὲ καὶ ἐκ τῶν στεφάνων καὶ ἐκ τῶν δημοσίων ἀγώνων τῶν
ἐν τῷ χρησμῷ ἀναφερομένων, ὅτι ὁ θεὸς παρήγγειλε νὰ τὸν
ἀναδείξῃ ἀθλητὴν, ἐπεμελήθη μεγάλως τῆς σωματικῆς ἀσκή-
σεως τοῦ νεανίσκου. Καὶ τῷ ὄντι ὁ Εὐριπίδης, νεώτατος ἔτι
τὴν ἡλικίαν, ἀγωνισθεὶς εἰς τὰς ἐν Ἐλευσίνι ἑορτὰς καὶ εἰς
τὰς τοῦ Θησέως, ἤξιώθη τῶν ἄθλων· ἐζήτησε δὲ νὰ ἀγωνι-
σθῇ καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, δὲν ἐγένετο ὅμως δεκτὸς διὰ τὸ
μικρὸν τῆς ἡλικίας του. — Ἀλλ' οἱ μάταιοι ἐκεῖνοι καὶ ἐ-
φήμεροι στέφανοι δὲν ἐπλήρουν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νέου, τοῦ

SISMANOGLIO
MICARDO

ὁποίου ἡ ψυχὴ ἐφλέγετο ὑπὸ εὐγενεστέρας φιλοδοξίας· ὅθεν ἀφήσας μετ' ὀλίγον τὰς παλαίστρας ἐσπούδασε κατὰ πρῶτον ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν ζωγραφικὴν, ἀλλ' οὐδ' εἰς αὐτὴν εὐχαρίστηθεις παρεδόθη εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσεν δὲ παρὰ Προδίκῳ τῷ σοφιστῇ καὶ Ἀναξαγόρᾳ τῷ φιλοσόφῳ, καὶ ἀνεδείχθη ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος δόκιμος· οὕτω δὲ ἀξίως προπαρασκευασμένος κατῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ποιήσεως εἰς τὸ ὅποιον τὸν ὤθει ἕξοχος φαντασία καὶ ἀπαράμιλλος εὐαισθησία, καὶ εἰς τὸ ὅποιον τέλος ἔμελλε νὰ εὕρῃ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὸν ὁ χρησμός.

Εἰκοσιπενταετῆς ἦτον ὅτε τὸ πρῶτον διηγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ βραβεῖου τῆς τραγωδίας· δὲν ὑπῆρξεν ὁμῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου τόσον εὐτυχὴς ὅσον ὁ σύγχρονος καὶ κατὰ 17 ἔτη πρεσβύτερός του Σοφοκλῆς, διότι ὁ ἀθηναῖκός λαὸς δὲν εἶχε πλέον τὰς αὐτὰς διαθέσεις, τὸ αὐτὸ πνεῦμα, τὰ ὅποια εἶχον διευκολύνει τὰς νίκας τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ διὰ τοῦ πολέμου αὐξήσις τοῦ πλούτου, ἡ ἀσκήσις ἀπεριορίστου ἐξουσίας ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τῶν δημοσίων πραγμάτων, αἱ καλοκαίαι τῶν ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν· πάντα ταῦτα ὁμοῦ συνδραμόντα εἶχον ἀναγκάως ἐπενεργήσει ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ ὁρέξεων τῶν πολιτῶν, καὶ ὁ ποιητὴς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ὁρέξεις των, ὅπερ ὁ Εὐριπίδης ἀπῆλθον νὰ πράξῃ. — Ἐτέρωθεν πάλιν, ὅχι μόνον δὲν κατεδέχτο δουλοπρεπῶς νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν προκατόχων τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον μάλιστα ἐπέζητει νὰ πραγματευθῇ διαφόρως τὰς ὑποθέσεις τὰς ὁποίας εἶχον ἄλλως δραματουρήσει καὶ ἐνεκομποῦτο παραδόσεις ἐναντίας καὶ ἄχι κοινῶς παραδεδεγμένας καὶ γνωστάς. Ἐντεῦθεν δὲ, διὰ νὰ μὴ φανῇ μιμητὴς τοῦ Σοφοκλέους, κατέφυγε πολλάκις εἰς μέσα τὰ ὅποια ὁ μέγας ἐκεῖνος δραματουργὸς εἶχεν ἐπιτυχῶς ἀποδιώξει τῆς σκηνῆς. Ἐπὶ ταῦτοις δὲ πᾶσιν αἱ προκαταρκτικαὶ μελέται του καὶ αἱ ἰδέαι τὰς

ὁποίας εἶχε παραλάβει παρὰ τοῦ Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου συνείργησαν προφανῶς εἰς τὸ νὰ δώσωσιν εἰς τὰς συνθέσεις του πλεονεκτήματά τινα, ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα παρὰ πάντων ὁμολογούμενα.

Οὐδὲν ἦττον ὅμως καὶ παρ' ὅλους τοὺς χλευασμοὺς τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅστις συχνὰ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς του διέσυρε καὶ ἐγελωτοποιεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς στίχους του παρῳδεῖ, ὁ Εὐριπίδης ἦτον εἰς τῶν δημοτικωτέρων ποιητῶν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, πολλοὶ τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ αἰχμαλωτισθέντων Ἀθηναίων ἐλυτρώθησαν ἀπαγγέλλοντες στροφὰς τινὰς τῶν τραγωδιῶν του τὰς ὁποίας εἶχον διὰ μνήμης.

Δύο ἢ τρία ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του ἀπῆλθεν εἰς Μακεδονίαν παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀρχελάῳ, ὅστις καὶ ἐδέχθη αὐτὸν φιλοφρονέστατα καὶ τὸν ἐτίμησε μεγάλως· ἐκεῖ δὲ ἀπέθανε τῷ 406 π. χ. δηχθεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν τοῦ ἡγεμόνος ἐκεῖνου. Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του ἐνέπλησε θλίψεως τοὺς Ἀθηναίους, ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ὁ ἄλλοτε μὲν ἐχθρὸς του διὰ τὴν ἀντιζηλίαν, ὕστερον δὲ φίλος στενός, παρέστησε τοὺς ὑποκριτὰς του εἰς τὴν σκηνὴν ἀστέπτους.

Ἡ πόλις ἐζήτησεν ἐπισήμως τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου τοῦ ποιητοῦ, ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀρχέλαος ἡρνήθη τὴν ἀπόδοσιν καὶ ἔθαψεν ἐν Μακεδονίᾳ λαμπρῶς τὸν φίλον του, οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν τοῦ ποιητοῦ τὸ κενοτάφιον τὸ ὅποιον ἐσώζετο καὶ ἐπὶ Πausανίου.

Αἱ κρίσεις τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ἐξήνεγκον περὶ τοῦ Εὐριπίδου εἶναι ἐν γένει πολὺ εὐνοϊκώτεραι ἀπὸ τὰς τῶν νεωτέρων. Ὁ Κυντιλιανὸς κρίνει αὐτὸν, ὃν ὅχι ἀνώτερον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἴσον μὲ τὸν Σοφοκλέα. Οἱ νεώτεροι ὁμῶς κριτικοὶ, καὶ πρὸ πάντων οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος, ἀποφαίνονται αὐτὸν πολὺ κατώτερον τοῦ μεγάλου ἐκεῖνου τραγικοῦ, τὸν μέμφονται δὲ ὅτι ὥθησε τὴν δραματικὴν τέχνην πρὸς τὴν παρακμὴν. Ἐνιοὶ μάλιστα, εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐφθασαν

ὥστε θεωροῦσιν αὐτὸν ἠθικολόγον, ῥήτορα ἐν ἐνὶ λόγῳ, δόκιμον συγγραφέα μᾶλλον, παρά δραματικὸν ποιητὴν ἄξιον λόγου! Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη κρίσις εἶναι ὄχι μόνον ἄδικος, ἀλλὰ καὶ παράλογος. — Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ποιητὴς οὗτος θυσιάζει πολλάκις τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἡρώων του ἐπιθυμῶν νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν οἶκτον καὶ περιγράφει αὐτοὺς ἐγκαταλιμπανομένους εἰς τὴν ἀπελπισίαν, παραδιδόμενους εἰς τὴν ἐκδίκησιν, πιστεύοντας ἑαυτοὺς παίγνια ἐχθρικῆς τινος θεότητος μᾶλλον παρά ὄργανα ἀκάμπτου εἰμαμένης· οὐδεὶς ὅμως, ὅσον αὐτὸς, ἐγνώριζε νὰ συγκινῇ τοὺς θεατὰς, αἰσθανόμενος δὲ ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὰ δράματά του τύπον ἴδιον συνεκέντρωσε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πάσας τὰς προσπάθειάς του. Ἀπαράμιλλος εἶναι ἔτι καὶ εἰς τὴν ἐξεικόνισιν τῶν χαρακτήρων τῶν ἐκπροσωπούντων τὴν ἀφροσύνην, τὴν καρτερίαν, οἷα ὁ τῆς Πολυξένης, ὁ τῆς Ἀλκίσιδος, ὁ τῆς Ἰφιγενείας κτλ.

Εἰς δὲ τὴν περιγραφὴν τῶν παθῶν μετεχειρίσθη χρώματα ζωηρότατα τὰ ὅποια τῷ παρῆγεν ἡ λαμπρὰ φαντασία του, καὶ μὲ δύναμιν ἀνωτέραν τῆς τῶν προκατόχων του περιέγραψε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔρωτος, τῆς ζήλοτυπίας, τῆς παραφορᾶς. Δι' ὅλα ταῦτα ἀναμφιβόλως καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀποφαίνεται τὸν Εὐριπίδην τραγικώτατον πάντων τῶν ποιητῶν· ἀμέως ὅμως ἐπάγει ὅτι ἀποτυγχάνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν δραμάτων του. Καὶ τῷ ὄντι ὁ Εὐριπίδης, ἀντὶ τῆς ἐνότητος τῆς ὑποθέσεως εἰσήγαγε τὴν τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου τῆς τραγωδίας, εἰς τήρησιν τῆς κλονιζομένης περιέργειας παρῆσεν ἐπεισοδία πολλάκις ξένα εἰς τὴν πρᾶξιν· ἐν στιγμαῖς ἡκιστα ἐπικαίροις ἀρχίζει διηγήσεις πλουτούσας μὲν ἐκ λαμπρᾶς ποιήσεως, ὑπερμέτρως ὅμως μακράς· πολλάκις παρεχθαίνει τοῦ θέματος διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδίας του γνώμας διὰ στόματος τῶν προσώπων τοῦ δράματος, ἄλλοτε δὲ παρενεῖρει αἰνιγμούς ἀναφερομένους ἅλιαν ἀμέσως εἰς συμβεβηκότα, ὀλίγον τι προγενέστερα. Τα

ἄσματα τῶν χορῶν τοῦ σπάνίως εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴν πορείαν τῆς πράξεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διατηρήσωσι τὸ ἀποτέλεσμα τὸ παραχθὲν ὑπὸ τῶν προηγουμένων σκηνῶν, ἢ νὰ προπαρασκευάσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ εἰς τὴν ἐπερχομένην καταστροφὴν τοῦ δράματος. Πρὸς τοῦτοις μέμφονται αὐτὸν διὰ τὸ ὅτι λίαν εὐκόλως ποιεῖται χρῆσιν τοῦ θαυμασίου, καὶ προσφεύγει εἰς ἄμεσον ἐπέμβασιν θεότητος τινος πρὸς τὴν λύσιν τῶν δραμάτων του. Τέλος ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται πρὸς ἐκθεσιν τῆς ὑποθέσεώς του, εἰσάγων ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος θεὸν τινα ἢ ἄλλο τι πρόσωπον ξένον πρὸς τὴν πρᾶξιν, διηγουμένον τὴν ὑπόθεσιν τῆς τραγωδίας, τρόπος συνήθης ἐν τῇ γηπιακῇ ἡλικίᾳ τῆς δραματικῆς τέχνης, τὸν ὁποῖον ὅτε Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς, καί περ ἀρχαιότεροί του, εἶχον ἀποφύγει ἐν πολλαῖς τῶν τραγωδιῶν των, ἐξασθενίζει οὐκ ὀλίγον τὸ πιθανόν, καὶ ἐπομένως τὴν περιέργειαν.

Πρὸς ἀντιστάθμισιν ὅμως τῶν ἐλαττωμάτων τούτων, ἐκ τῆς τῶν ἐκτεθεισῶν ἄλλων του ἀρετῶν, κοσμεῖται καὶ ὑπὸ ἀνθηροῦ ὕφους, ἐμβριθῶν ἰδεῶν, ἡδυτάτης περιπαθείας, ποιητικοῦ ὕψους καὶ γλαφυρωτάτων λέξεων.

Τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ἀναλαμβάνομεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν μετάφρασιν τῆς Μ η δ ε ί α ς μιάς ἐκ τῶν ὡραιότερων τραγωδιῶν του, πρὸ τῆς ὁποίας προτάσσομεν τὴν ἀνάλυσιν αὐτῆς.

Τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ἀναλαμβάνομεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν μετάφρασιν τῆς Μ η δ ε ί α ς μιάς ἐκ τῶν ὡραιότερων τραγωδιῶν του, πρὸ τῆς ὁποίας προτάσσομεν τὴν ἀνάλυσιν αὐτῆς.

Τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ἀναλαμβάνομεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν μετάφρασιν τῆς Μ η δ ε ί α ς μιάς ἐκ τῶν ὡραιότερων τραγωδιῶν του, πρὸ τῆς ὁποίας προτάσσομεν τὴν ἀνάλυσιν αὐτῆς.

Ἀνάλυσις «Μηδείας»

Προλογίζει ἡ τροφὸς λίαν περιπαθῶς καὶ μετὰ μεγάλης συγκινήσεως ἀναγγέλλουσα ἡμῖν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Μήδεια, διὰ τὴν οἰκτρὰν τοῦ συζύγου της προδοσίαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν ὁ ἄθλιος Ἰάσων ἐδείξεν εἰς αὐτήν. Εἰς τὴν πιστὴν Τροφόν, τὴν οὕτως δὴ βαρέως λυπούμενην διὰ τὰς τύχας τῆς μητρὸς της, ἀποκρίνεται ὁ Παιδαγωγὸς ὅστις πέπρωται καιριώτερον τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Τροφοῦ νὰ προξενήσῃ, διότι μετ' οὐκ ὀλίγας προφυλάξεις ἀνήγγειλεν ὅτι μέλλει νὰ ἐξορίσῃ τὴν μητέρα μετὰ τῶν παιδῶν, ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐτυχίαν του.

Παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Μήδεια, κλαίουσα, ὀλοφυρομένη, ἀπηλπισμένη. Ἡ Τροφὸς, πραιοθανομένη, ὡς φαίνεται, τὸ μέλλον νὰ παρασταθῇ τραγικώτατον δράμα, ἀποπέμπει τὰ τέκνα τῆς Μηδείας, φοβουμένη τὴν φρικώδη τῆς Μηδείας ἀπελπισίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα πάντοτε εἶναι φρικώδη καὶ τραγικά.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Μήδεια πικρὰς ἐκτοξεύει κατάρας κατὰ τοῦ ἐπαράτου συζύγου καὶ τῶν ἀθῶων τέκνων της. Πόσον τις ἀνατριχιά ὅταν βλέπῃ τὴν Μήδειαν μαινομένην, πῦρ ἐκτοξεύουσιν ἐκ τῶν βλοσυρῶν ὀμμάτων της καὶ βλέμμα ἀγριωπὸν ἐπὶ τῶν πέριξ στρέφουσιν; Ὁ χαρακτήρ τῆς Μηδείας εἶναι τελείως ζωγραφημένος καὶ ὄντως ἀπαθανατίζει τοῦ Εὐριπίδου τὴν θείαν Μοῦσαν, ἥτις διὰ τῶν ζωηροτέρων εἰκόνων ἐχρωμάτισε τὸν χαρακτῆρα τῆς τοῦ δράματος ἡρώιδος.

Μετὰ φοβερὰς τῆς Μηδείας κατάρας καὶ συγκινητικὰς ἀποστροφὰς πρὸς τὸν Δία, πρὸς τὴν πόλιν, πρὸς τὸν πατέρα της, ἡ Μήδεια εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν της, φόβον ἐμπνέουσα εἰς τὸν χορὸν, ὅστις ἀποστέλλει πρὸς αὐτὴν τὴν Τροφόν. Ἐν ᾧ

δὲ ὁμιλεῖ ὁ Χορὸς, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐξέρχεται ἡ Μήδεια, κατευνασθείσης ἐπὶ μικρὸν τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς.

Περιγράφει λεπτομερῶς τὰς ἀλγηδόνας αὐτῆς, οἰκτεῖρει τὴν ἀπομόνωσιν της, τοῦ συζύγου τὴν ἐγκατάλειψιν, θρηνεῖ τῶν γυναικῶν τὴν οἰκτρὰν τύχην, ἀποστρέφεται τὴν ζωὴν, τὸν παγερὸν τάφον προτιμῶσα.

Ἀλλὰ τοὺς πικροὺς αὐτῆς θρήνους ἡ βάρβαρος γλῶσσα τοῦ Κρέοντος διακόπτει, ὅστις μὲ τὸν ἀποτομώτερον τρόπον διακοινώνει εἰς αὐτὴν τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἀπόφασιν ὅπως τὴν ἀποπέμψῃ δηλονότι ἐκ τῆς Κορίνθου. Ἡ Μήδεια, ἀφ' οὗ ἀφίγει νὰ ἐξέλθῃσι τῶν στηθῶν της πικροὶ καὶ ἐνδόμυχοι στεναγμοί, λαμβάνει ἀκολουθῶς γενναιότητα καὶ θάρρος καὶ ἐρωτᾷ τὸν Κρέοντα τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ταύτης ἀποτομπῆς. Αὐτὸς δὲ τῇ λέγει ὅτι φοβεῖται μὴ πάθῃ κακὸν τι παρ' αὐτῆς, ἀφ' οὗ ἀφ' ἑνὸς εἶναι σοφὴ καὶ ἐμπειρὸς εἰς τοιαῦτα, ἄσπονδον δ' ἀφ' ἑτέρου τρέφει μῖσος ἐναντίον του ἕνεκα τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς του. Πραιοθάνεται ὅτι πικρῶς τὰς συμφορὰς του θὰ θρηνήσῃ, ὅτι πανέστιον θὰ ὑποστῇ καταστροφὴν, ὅτι σκληρὰς θὰ ὑποστῇ βασάνους.

Ἄλλ' εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μηδείας κρατῆρ κοχλάζει ζηλοτυπίας καὶ ἐκδικήσεως, κρατῆρ πλησιάζων νὰ ἐκραγῇ. Συνέλαβεν ἅπαξ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς; Δὲν ὀπισθοδρομεῖ γενναίως τὰ ἔχνη της ἀκολουθεῖ καὶ θυσιάζει τὰ πάντα ὅπως μόνον καὶ μόνον ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν αὐτῆς.

Βαρὺ, ἀκαταμάχητον πάθος πιέζει τὰ στήθη της. Πρέπει νὰ ἐλαφρυνθῇ εἰς τὸν Ἄδην, νὰ ταφῇ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, ν' ἀπέλθῃ τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὰς τελευταίας θελήσεις της.

Καὶ ἤδη προετοιμάζει τὰ καταχθόνια αὐτῆς σχέδια, τὸ τραγικὸν ἐκείνο δράμα θύμα τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι τέκνα ἄγνα καὶ ἀθῶα, παρθένος περικαλλὴς καὶ νεόνυμφος. Καὶ ἤδη ἐσήμενον ὁ κῶδων τῆς πανεστίου τοῦ Κρέοντος καταστροφῆς, τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφημέρου αὐτοῦ εὐτυχίας.

Τί κάμνει λοιπόν ἡ μαινομένη Μήδεια;

Προσποιεῖται ἡ ἀθλία ἀταραξίαν, μεγάλην ἀπάθειαν. Γαλήνην εἰς τὰ στήθη της ὑποκρίνεται, ἐν ᾧ ὑπὸ τὴν φαινομένην ἐκείνην γαλήνην φοβεράν ἐγκρύπτεται τρικυμία. Εὐχεται εἰς τὸν Κρέοντα αἰσιῶς τὸν βίον νὰ διάξῃ μετὰ τοῦ νέου γαμβροῦ του, ὅτι ἔχνος ζηλοτυπίας δὲν τρέφει δι' αὐτοὺς καὶ ὅτι, τέλος πάντων, δὲν ἐπιθυμεῖ ἄλλο εἰμὴ νὰ μὴ διωχθῇ τῆς Κορίνθου, νὰ κατοικῇ ἐν ταύτῃ τῇ γῇ.

Ἀλλ' ὁ Κρέων ἀκαμπτος μένει. Φοβεῖται τὴν ζηλοτυπίαν αὐτῆς, τρέμει τὰς οἰκτρὰς συνεπείας της, δὲν ὑπενδίδει ἐπομένως εἰς τῆς Μήδειας τὴν αἴτησιν. Ἀλλ' αὕτη γνωρίζει νὰ συγκινή, νὰ μετατρέπῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀκαμπτον καρδίαν. Θρηνεῖ ἐπομένως, κλαίει, παρακαλεῖ, ὑπόσχεται καὶ δι' ὅλων τούτων μεταπείθει τὴν καρδίαν τοῦ Κρέοντος ὅστις τῇ παραχωρεῖ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας ν' ἀφήσῃ τὸ ἔδοφος τῆς Κορίνθου.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ δύσῃ τῆς ἡμέρας ὁ ἥλιος, πρὶν ἢ ἐπαύριον νὰ ἔλθῃ, τῆς Μήδειας τὰ καταχθονία σχέδια ἐπέπρωτο νὰ ἐκτελεσθῶσι, καὶ ὁ Κρέων νὰ θρηνήσῃ.

Μίαν καὶ μόνην ἡμέραν ἡ Μήδεια ἐζήτησε, διότι ἐν ταύτῃ ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἰαπύρους πόθους της, νὰ ἱκανοποιηθῇ τὰς τελευταίας θελήσεις της καὶ οἰκτρῶς τοὺς ἐχθρούς της νὰ καταστρέψῃ.

Ἐκερδισε ταύτην τὴν ἡμέραν; Τετέλεστοι! ἡ σκηνὴ μετ' ὀλίγον οἰκτρῶν δραμάτων θεατῆς θὰ γίνῃ καὶ αἷμα ἀθῶον θὰ βάψῃ αὐτήν!

Ἀναπτύσσεται τότε ἐν ἐκτάσει ἡ Μήδεια καὶ διακοινοῦναι εἰς τὸν χορὸν τὸν σκοπὸν της, ὅτι σκοπεῖ νὰ δολοφονήσῃ αἰσῶς ὑπάρξεις, τὸ παθος τῆς ζηλοτυπίας της νὰ ἱκανοποιήσῃ. Καὶ ἂν οὐ διαδηλοῖ τὴν ἀκαμπτον αὐτῆς ἀπόφασιν σκεπτεται ἀκολούθως τὸ μέλλον της καὶ τὸ βλέπει ἐν σκοτεινῷ βεβυθισμένον.

Ἀλλὰ δὲν ὀπισθοδρομεῖ... εἰς τὸν σκοπὸν, τὸν σταθερὸν

σκοπὸν της ἐπανέρχεται καὶ σκέπτεται ἡ τολμηρὰ αὐτὴ ψυχὴ, χωρὶς διόλου νὰ δειλιάσῃ, τινι τρόπῳ νὰ φονεύσῃ τὰ θύματα αὐτῆς μὲ ξίφος ἢ μὲ δηλητήριο ἢ μὲ παγίδα καὶ προτιμᾷ τὴν τελευταίαν.

Ἀλλ' εἰς τὰ στήθη της θὰ εἰσεδύσαν ἤδη φόβου ἔγνη, συνήθη εἰς τῶν δολοφόνων τὰς καρδίας καὶ διὰ τοῦτο αὐτὰ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν της ἀποτείνει: Μήδεια, λέγει, μεταχειρισθῆτι ὅτι γνωρίζεις, προχώρει εἰς τὸ ἐγκλημα, κραταιοῦ, ἰδὲ τὰ δεινὰ σου, ἰδὲ τὴν οἰκτρὰν συνθεσίν.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἀμετάκλητος εἶναι καὶ γενναία εἰς τοὺς σκοποὺς της προβαίνει.

Εὐχεται ἤδη εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Ἰάσων, ὁ ἄπιστος οὗτος σύζυγος, ὁ εἰς πάντας ἀπεχθὴς ἄνθρωπος, ὁ καταναγκάσας τὴν Μήδεια νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φιλάτην πατρίδα της, ν' ἀφήσῃ τοὺς γονεῖς της, νὰ κρεουργήσῃ τὸν ἀδελφόν της, ὁ λησματονέας ὅλας ταύτας τῆς συζύγου του πὰς θυσίας, ὁ προδῶσας τὴν συζυγικὴν πίστιν καὶ εἰς τῆς καταστροφῆς τὸ βάραθρον τὴν Μήδεια ὠθήσας.

Ἐρχεται λοιπὸν οὗτος, ὁ προαισθανόμενος τρόπον τινα τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι τραγικὰ δράματα, ζητεῖ νὰ κολακεύσῃ αὐτήν, νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι ἀκόμη τὴν ἀγαπᾷ! Ὅποια ἄρα αἰσθήματα τῆς Μήδειας συνεπάραξεν ὁ ἀγνώμων Ἰάσων; Ὅποιας πληγὰς εἰς τὴν καρδίαν της ἤνοιξεν ὁ ἐπάρατος οὗτος; Πῶς ἐτόλμησε ν' ἀπολογηθῇ εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἀναρίθμητα παρέσχε δεινὰ; Τὸν ἀνταμείβει ὁμοῦς ἡ Μήδεια μὲ ὕβρεις πικρὰς, τὸν ἀριθμεῖ τὰς βασάνους τὰς ὁποίας ἐνεκα αὐτοῦ ὑπέφερε, τὴν δεινὴν θέσιν εἰς ἣν δι' αὐτὸν καὶ μόνον περιῆλθεν.

Βεβαίως ἡ Μήδεια εἶναι μυσαρὸς χαρακτήρ, εἶναι γυνὴ ἀποτρόπαιος, ἀλιτηρία. Ἐφόνευσεν, ἠπάτησεν, ἐκρεουργήσεν, ἐπληρώθη κακοῦργημάτων.

Καὶ ὅμως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τίνος καρδία δὲν συγ-

κινεῖται, τίς πρὸς αὐτὴν δὲν συμπαθεῖ, καὶ δάκρυ ἐν ἐξ αἰτίας της δὲν χύνει.

Εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀπελπισίας κυμαίνεται καὶ τὸ σκάφος αὐτῆς διερράγη. Δὲν τῇ μένει παρὰ ὁ τάφος

Ὁ Ἰάσων ζητεῖ ν' ἀπολογηθῇ καὶ ἀπολογεῖται. Ἀλλ' ἡ ἀπολογία του δὲν ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ δίκαιον καὶ διὰ τοῦτο ἐξελεγχεται ὑπὸ τῆς παθητικωτάτης εὐγλωττίας τῆς παλαιᾶς συζύγου του, τῆς ὁποίας τοὺς λόγους αὐτὸ τὸ πάθος καὶ αἱ συμφοραὶ ὑπαγορεύουσιν.

Ἀπρακτος λιπὼν ὁ Ἰάσων ἐπιστρέφει. Ἔρχεται ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πανδονίδης Αἰγεύς, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἄσυλον ἡ Μήδεια ἔμελλε νὰ εὕρῃ. Τοιουτοτρόπως ἡ Μήδεια ἀσφαλιζει τὸ μέλλον της, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεχρέωσε τὸν Αἰγεά νὰ ὀρκισθῇ ἀν πιστὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του μείνῃ, γενναίως καὶ μετὰ θάρρους εἰς τὸ φρικῶδες ἔργον της προβαίνει.

Καὶ ἡδὴ τῆς Μηδείας τὸ στόμα ἀνοίγει καὶ τὰς βουλὰς της εἰς τὸ μέσον ἐξάγει. Ἀνοίγει τὸ στόμα της καὶ τολμᾷ νὰ ψελλίσῃ λέξεις δι' ὧν τὰ σχέδιά της διαδηλοῦνται. Τολμᾷ νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ τέκνα της θὰ φονεύσῃ. Ὁ χορὸς ζητεῖ νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃ ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου τούτου σκοποῦ της, ἀλλ' ἐκείνη ἀμετάπειστος μένει.

Ἔρχεται ὁ Ἰάσων εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μήδεια ὑποκρίνεται ὅτι μετεμελήθη διὰ τὴν προτέραν διαγωγὴν της, ὅτι θέλει νὰ συνδιαλλαχθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐγκαρδίως ἐπιθυμεῖ τὴν μετὰ τῆς νέας συζύγου του εὐημερίαν.

Ἀλλ' ὑπὸ τὰ ῥόδα ἐκρύπτετο ἄκανθα καὶ ἡ ἄκανθα κεκοσμημένη μετὰ φύλλων ἐξέρχεται εἰς τὸ μέσον.

Λέγει εἰς τὸν Ἰάσωνα ὅτι θὰ στείλῃ εἰς τὴν νεαράν αὐτοῦ σύζυγον δῶρα: πέπλον καὶ χρυσήλατον πλόκον — τοῦ θανάτου τὸ ὥχρον ὑποκρύπτοντα φάσμα.

Ὁ Ἰάσων ἀπέρχεται, τὰ δῶρα στέλλονται καὶ ὁ παιδαγωγὸς ἀναγγέλλει αὐτὸ τῇ Μηδεῖα.

Ἐξεπληρωθὴ ὁ σκοπὸς της. Ἡ ἐκδίκησις εὐρὲ τροφήν.

Ἀλλ' ἡ Μήδεια εἶναι ἄνθρωπος καὶ ἡ συνείδησίς της ἡδὴ τὴν τύπτει. Ταράσσεται ὅταν ἀκούῃ τοὺς λόγους τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ αἰαῖ ! ἡ τλήμων ἀναφωνεῖ.

Ἀλλ' οἱ ἐγκληματικοὶ πόθοι τῆς Μηδείας δὲν ἐτελείωσαν. Ποθεῖ ἀκόμη νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰάσωνα, νὰ σφάζῃ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐκεῖνου.

Σκέπτεται, μονολογεῖ. Οὐδὲν τοῦ μονολόγου της συγκινητικώτερον. Θέλει νὰ σφάζῃ τὰ τέκνα της, ἀλλὰ τῆς φιλοστοργίας τὸ αἶσθημα δὲν τῇ ἐπιτρέπει τὸ τοιοῦτον. Σταματᾷ, ὀπισθοδρομεῖ. Ἡ ἐκδίκαις ὅμως ποῦ μένει; Θυσία εἰς τὸ αἶσθημα τῆς μετρότητος, ικανοποιήσις εἰς τῆς ζηλοτυπίας τὸ πάθος.

Ἔρχεται ἄγγελος, τὸν θάνατον τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς θυγατρὸς του ἀναγγέλλων. Ἡ Μήδεια ἐμάνῃ ἡδὴ χαίρει εἰς τὸ ἄκουσμα τούτο. Συμπληροῖ δὲ τὸ δράμα τὰ ἀθῶά της τέκνα φονεύσασα.

Ἡ Μήδεια ἡδὴ μέλλει νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Αἰγεῖ, ὅχουμένη ἐφ' ἄρματος τοῦ Ἡλίου.

Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἰάσωνος τὸ θαυμαστὸν ἀριστούργημα τῆς εὐριπιδείου Μούσης περατοῦται.

Ἰδοὺ τί περὶ τοῦ δράματος τούτου ὁ ἐμβριθὴς τὴν ἑλληνικὴν δραματοποιῖαν μελετήσας Σχλέγκελος λέγει:

Ἡ ἀρχὴ τῆς Μ η δ ε ῖ α ς εἶναι θαυμαστική. Οὐδὲν δύναται ν' ἀναγγεῖλῃ διὰ τρόπου σπαρακτικωτέρου τὴν ἀπηλπισμένην θέσιν τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς παρὰ οἱ λόγοι τῆς τροφοῦ της καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων της, ὡς καὶ οἱ ὀπισθεν τῆς σκηνῆς στεναγμοὶ τῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εὐθὺς ἅμα ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσιασθῇ, ὁ ποιητὴς ψυχραίνει τὸ συμφέρον μας διὰ σκέψεων γενικῶν καὶ ἴσως τετριμμένων. Χάνει δὲ ὅλον τὸ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖόν της ἐνώπιον τοῦ Αἰγέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον ζητεῖ νὰ εὕρῃ ἄσυλον ἐν Ἀθήναις καὶ νέους δεσμοὺς ἐξασφαλίζει ἀφ' οὗ ἐκδικηθῇ τὸν

Ἰάσωνα. Δὲν εἶναι ἡ γενναία αὐτὴ μάγος ἥτις ὑπέβαλε τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως εἰς τὸ κράτος τῶν παθῶν τῆς, καὶ ἥτις πλανᾶται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὡς καταστρεπτικὸν μετέωρόν. Δὲν εἶναι πλέον ἡ Μήδεια, ἥτις, ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κόσμου ὅλου, ἀρκεῖται πάλιν εἰς ἑαυτήν. Μόνη ἡ ἐπιθυμία τοῦ κολακεῦσαι τοὺς Ἀθηναίους ὑπεχρέωσε τὸν Εὐριπίδην νὰ παραχωρήσῃ ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ θέσιν εἰς τὸ ψυχρὸν συμβεβηκὸς τῆς Μήδειας. Ἐδῶκε πρὸς τοῦτοις τὰ ζωηρότερα χρώματα πρὸς ζωγραφίαν μιᾶς ἰσχυρᾶς μαγίσσης καὶ μιᾶς ἀσθενοῦς γυναικὸς συνηνωμένας ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ. Οἱ παλμοὶ τῆς μητρικῆς φιλοστοργίας οἵτινες καταλαμβάνουσιν αὐτὴν ἐν μέσῳ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ ἐγκλήματος αὐτῆς, προξενοῦσι τρομερὰς ἐντυπώσεις. Ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ ἀναγγέλλει τὸν φρικτὸν σκοπὸν τῆς, καὶ πόρρωθεν τις τὸ βλέπει, ὡς σκοτεινὴν ὄψιν, ἀποτέλεσμα ὀλεθρίας πλάνης.

Ἐν γένει τὸ δράμα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐλλείψεων, εἶναι ἐκ τῶν ὡραιότερων καὶ ἡ παράστασις μιᾶς γυναικὸς μεθ' ὅλων τῶν σφοδρῶν παθῶν τῆς εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ ἐξαισία.

Ο Ἐυριπίδης ἐν τῇ «Μήδειᾳ» παρέστησε μίαν γυναῖκα ἀποτρόπαιον, οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὁσιὸν ἔχουσαν. Ἡθέλησε νὰ περιγράψῃ αὐτὴν μὲ ὅλα τὰ πάθη τῆς, μὲ ὅλας τὰ ὁρμὰς τῶν παθῶν τῆς. Κατὰ πόσον δ' ἐπέτυχεν εἰς τὴν περιγραφὴν ταύτην, εἶναι περιττὸν ἡμεῖς νὰ τὸ εἰπώμεν διότι πᾶς ὁ ἀναγνώσων τὸ δράμα τοῦτο, ἐκπλήσσεται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Μήδειας καὶ θαυμάζει τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τῆς Εὐριπίδου Μούσης.

Ἐν τῇ Μ η δ ε ί α ὑπάρχουν τεμάχια, πλήρη ποιητικοῦ ὕψους, εἰς τὰ ὅποια ὁ ἀναγνώστης ὄντως ἐνθουσιᾶται καὶ ὑπερνᾶται τοῦ γηϊνοῦ κόσμου μεταρπιδύται.

Α! αὐτὴ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά! πῶς εἶναι δεσμοῦς ἐν μέσῳ παθῶν ὁρμητικῶν, ἀναριθμητῶν, πόσαι τὴν περιεκυκλοῦσι βάσανοι, καὶ πῶς τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποφέρῃ!

Ἀλλὰ πολλάκις τῆς καρδίας τὰ πάθη πόσον εἶναι σφοδρά,

ὥστε τὴν ἀναγκάζουσιν ἔκουσιν ἀκούσαν νὰ ἐνεργήσῃ κωφεύουσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Τοιαῦτα ἦσαν καὶ τῆς Μήδειας τὰ πάθη. Ἡ καρδιά τῆς κατεκλύσθη ὑφ' ὁρμῶν σφοδροπάτων, ὑπὸ πικρῶν παραπόνων, ὑπὸ μανιώδους ζηλοτυπίας. Τὰ νεανικά της στήθη ζηλοτυπία βαρεῖα ἐπίεζεν, οὐδὲ παλμὸν ἐπιτρέπουσα εἰς αὐτά.

Τὰ στήθη ταῦτα ἔπρεπε ν' ἀνακουφισθῶσι· ἔπρεπε νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ πιέζουσα αὐτὰ ἀκαταμάχητος δύναμις. Ἀνευφρίσθησαν· ἀλλ' ἄλλεπάλληλοι ἀνθρώπινοι ὑπάρξεις οἰκτρῶς τὸ ζῆν ἐξεμέτρησαν.

Διόλου δὲν εἶναι παράδοξον ἂν ὁ Εὐριπίδης σχεδὸν ἀπεξένωσε τὴν Μήδειαν ἀπὸ παντὸς ἔχγους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐὰν ἀνοιξώμεν τὰς σελίδας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, οὐκ ὀλίγας Μήδειας θὰ εὕρωμεν. Τὰ ἐγκλήματα διὰ τὸν ἄνθρωπον πρωρίσθησαν καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς φύσεις ἐκείνας τῶν ὁποίων τὰ πάθη εἶναι ὁρμητικά. Ἴσως ἡ σύγχρονος ἱστορία δὲν εἶναι ξένη τοιούτων κακουργημάτων. Διότι ὁ ἔρως πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀκαταμάχητον ἔσχε τὴν ἐπιρροήν του, φοβεράς τὰς τυνεπείας του.

Ἡ Ἑλληνίς, ἡ ἀναγνώσουσα τὸ δράμα τῆς Μ η δ ε ί α ς, οὐκ ὀλίγας θ' ἀρυσθῇ ὠφελείας διότι ἐν αὐτῇ θὰ ἴδῃ διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ἐξεικονισμένας τὰς συνεπείας τοῦ ἔρωτος καὶ πάντες θ' ἀποφεύγῃ τὰ σφοδρὰ πάθη, καὶ ιδίως τὴν ἰδιάζουσιν εἰς τὰς γυναῖκας ζηλοτυπίαν.

Ἡ ζηλοτυπία ἐλεεινῶς ἐν τῇ Μ η δ ε ί α καταμαστιζέται καὶ διὰ τῶν μεκνωτέρων χρωμάτων ἐξεικονίζεται. Οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες ἕως συνεπείας τῆς θὰ φοίσσωσιν αὐτὴν τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ τέμωσιν ἐνώπιον τῆς ἀκαταμάχητου δυνάμεώς της.

Εἶναι καλὸν ἡ ἐωτέρα Ἑλληνίς ἐπισταμένως νὰ μελετᾷ τὰ τῶν ἀρχαίων δῆματα, καὶ νὰ ἐξιχνίῃ τὰ ὑπὸ μυθολογικὴν μορφήν κεκρυμμένα μαθήματα.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἐκ τῆς χάριτος καὶ ἀγάπης τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ
καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος πάντες οἱ ἅγιοι.

ΠΑΙΔΕΣ Μηδείας.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κορίνθῳ, ἐν τοῖς μεγάροις τοῦ Κρέοντος.

ΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΤΡΟΦΟΣ
ΠΑΙΔΕΙΑ
ΜΗΔΕΙΑ
ΚΟΡΟΣ
ΚΡΕΩΝ
ΙΑΣΩΝ
ΑΓΡΕΥΣ
ΑΓΡΕΥΟΣ
ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΗΔΕΙΑ

Η ΚΑΛΗ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΕΛΕΤΟΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΩΝΤΟΣ

ΕΥΡΗΠΙΔΟΥΣ ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ. Ω! εἴθε ποτὲ τὸ πλοῖον τῆς Ἀργεῖας νὰ μὴ ἐ-
πῆγαιεν εἰς τῶν Κόλχων τὴν γῆν, εἰς τὰς μαύρας Συμπληγά-
δας, οὐδὲ νὰ ἐπιπτεν εἰς τοῦ Πηλίου τὰς φάραγγας ἢ πεύκη-
κοπεῖσα, οὔτε νὰ ἡγγίζον αἱ κῶπαι τὰς χεῖρας τῶν νέων οἴ-
τινες ἔφεραν τὸ πάγχρυσον δέρας εἰς τὸν Πελῖαν. Ἄν ταῦτα
δὲν ἐγίνοντο, ποτὲ ἡ δέσποινά μου Μήδεια δὲν θὰ ἤρχετο εἰς
Ἰωλκίαν, ἐρωτευθεῖσα τὸν Ἰάσωνα, οὔτε θὰ ἔπειθε τὰς κόρας
τοῦ Πελίου νὰ φορεύσουν τὸν πατέρα των καὶ μὲ τὸν ἄνδρα
καὶ τὰ τέκνα τῆς δὲν θὰ κατώκει εἰς τὴν γῆν τῆς Κορίνθου.
Καὶ μέχρι μὲν τινος νῦχαριστεῖτο κατοικοῦσα τὴν χώραν ξέ-
νων πολιτῶν, ἐν ᾧ τὴν ἐπερίμενεν ἡ πατρίς της, καὶ κατὰ
πάντα συνεφώνει μὲ τὸν ἀγαπητὸν τῆς Ἰάσωνα. Πόσον δὲ
εἶναι καλὸν, καὶ ὅποια σωτηρία προσγίνεται ὅταν ἡ σύζυγος
ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ οὗτος ἐκείνην, ὅταν ἀγάπη σφιγκτὴ
καὶ τοὺς δύο συνδέῃ; Ἀλλὰ τώρα ἡ ἔχθρα εἰς αὐτοὺς εἰσε-
χώρησε, τώρα τὸ μῖσος βασιλεύει, πόνοι τώρα καὶ πικρία
βασανίζουν τοὺς ἀγαπητοὺς μου. Προδώσας ὁ Ἰάσων τὰ τέκνα
καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, μετὰ βασιλικῆς οἰκογενείας συγάπτει
γάμον καὶ τοῦ βασιλέως Κρέοντος νυμφεύεται τὴν κόρην. Ἀλλ'

ἡ ταλαίπωρος Μήδεια θρηνοῦσα βλέπει τὴν ἀτιμίαν της, μετὰ πικρίας τὸ παρελθὸν ἀνακαλεῖ καὶ βλέπει τοὺς ὄρκους καταπατηθέντας, ματαιωθείσας τὰς ὑποσχέσεις, εἰς ἀπάτην μεταβληθεῖσαν τὴν πίστιν. Μὲ πόνους τῆς ψυχῆς της διαμαρτύρεται εἰς τοὺς θεοὺς καὶ θρηνεῖ ἐνθυμουμένη ὁποῖαν ἔλαβεν ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ ἀπίστου Ἰάσωνος. Νῆστις πάντοτε διαμένει, εἰς ἀλγηθόνας ἐμβάλλει τὸ σῶμά της, παταμηδὸν χύνει δάκρυα, καὶ μεγάλως ὑποφέρει διότι τὴν ἠδίκησεν ὁ σύζυγός της. Οὔτε τὸ ὄμμα της πρὸς τὰ ἄνω ὑψώνει, ἀλλ' οὔτε ἀποθνήσκει ἡ ταλαίπωρος. Τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων της ποσῶς δὲν τὰς ἀκούει. Στρέφει μόνον τὸν ὀλόλευκον λαϊμόν της πρὸς τὸ μέρος ὅπου κεῖται ἡ πατρίς της καὶ θρηνεῖ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν οἶκον καὶ τὴν γενέτειραν γῆν, τὰ ὅποια ἔρημα ἐγκαταλείψας καὶ προδῶσας ἀνεχώρησε μὲ τὸν ἄνδρα της ὅστις τώρα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀτιμάζει. Τώρα ἐνόησε πόσον τις δυστυχεῖ ὅταν ἐγκαταλείψῃ τὴν φιλτάτην πατρίδα του. Μισεῖ τὰ τέκνα της καὶ ὅταν τὰ βλέπῃ δὲν εὐφραίνεται. Πόσον φοβοῦμαι μάπως κἀνὲν δεινὸν νέον κατεργασθῇ! Ἄ! ὁ νοῦς της εἶναι τρομερός, καὶ πολὺ πολὺ δὲν ὑποφέρει τὰ βάσανα. Τὴν ἐγνωρίζον ἐγὼ, τὴν ἐσπούδασα πλέον καὶ διὰ τοῦτο φοβοῦμαι. Εἶναι τρομερὰ πραγματικῶς· πολὺ εὐκόλως δὲν δύναται νὰ τὴν νικήσῃ κἀνεὶς. Ἀλλ' ἰδοὺ τὰ τέκνα της, παύσαντα τὰ γυμνάσιά των, ἔρχονται, χωρὶς διόλου τὰ ἀθῶα νὰ ἐννοῶσι ποίας βασάνους ὑποφέρει ἡ μήτηρ των. Ἡ νεότης εἶναι ξένη εἰς τὰς λύπας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἀρχαία τῆς δεσποίνης μου ὑπερήτρια, πρὸς τί ἐρημουμένη ἐδῶ εἰς τὰς πύλας, θρηνεῖς τόσον πικρῶς; Θέλεις λοιπὸν καὶ ἀπὸ σέ ἡ Μήδεια νὰ χωρισθῇ;

ΤΡΟΦΟΣ. Γέρον παιδαγωγέ τῶν τοῦ Ἰάσωνος τέκνων ὅταν οἱ δεσπότηαι σκληρῶς βασανίζονται, πρέπει νὰ συμπάσχωσι καὶ οἱ δοῦλοι, εἴναι πιστοί. Ἀλλ' ἐγὼ τόσον λύπην δοκιμάζω καὶ τόση ἡ ἀπελπισία μου εἶναι, ὥστε ἐπεθύμησα ἐδῶ

νὰ ἔλθω, εἰς τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν τὰ δεινὰ τῆς Μηδείας νὰ περιγράψω.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Θρηνεῖ λοιπὸν ἀκόμη ἡ δυστυχὴς!

ΤΡΟΦΟΣ. Σὲ θαυμάζω πραγματικῶς μ' ἐρωτᾷς ἂν θρηνῇ, ἐν ᾧ τὰ δεινὰ της μόλις εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ οὔτε εἰς τὴν μέσσην κἀν ἔφθασαν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἄ! τὴν μωρὰν, ἃς εἶναι δὰ καὶ δέσπωνα· ἀπὸ τὰς νέας λοιπὸν συμφορὰς κἀμμίαν δὲν θὰ γνωρίζῃ.

ΤΡΟΦΟΣ. Εἰπέ μοι λοιπὸν, γέρον, τί συνέβη;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Τίποτε· μετενόησα καὶ δι' ὅ,τι σοι εἶπα.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἄ! μὴ μου κρύπτῃς τίποτε, συνάδελφέ μου, πολὺ σὲ ἱκετεύω· ἂν πρέπει δὲ νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν, διόλου δι' αὐτὸ μὴ φροντίζῃς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Μεταβὰς εἰς τὸ κατάψυχρον ὕδωρ τῆς Πειρήνης, ὅπου ὑπάρχουσιν ἀρχαῖαι πέτραι, ἤκουσα παρὰ τινος, χωρὶς νὰ φαίνωμαι ὅτι ἀκούω, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως Κρέων θὰ διώξῃ ἐκ τῆς Κορίνθου τὴν Μήδειαν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς· ἂν εἶναι τώρα ἡ φήμη αὐτὴ ἀληθινὴ ἢ ὄχι, τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν γνωρίζω· εὐχομαι ὅμως νὰ εἶναι ψευδής.

ΤΡΟΦΟΣ. Θὰ ὑποφέρῃ λοιπὸν, θ' ἀνεχθῇ ὁ Ἰάσων τὴν ἐξορίαν τῶν τέκνων του, ἂν καὶ μισῇ τὴν μητέρα των;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ὁ νέος γάμος τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὸν παλαιόν, καὶ ἔχνος ἀγάπης διὰ τὸν οἶκον τοῦτον δὲν τρέφει.

ΤΡΟΦΟΣ. Κατεστράφημεν λοιπὸν, ἂν εἰς τὰς παλαιὰς συμφορὰς νέας προσθέσωμεν, πρὶν ἀκόμη ἐξαντληθῶσιν αἱ πρῶται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἀλλὰ σὺ μυστικὴν νὰ φυλάξῃς τὴν εἰδήσιν ταύτην, διότι δὲν πρέπει νὰ τὴν μάθῃ ἡ Μήδεια.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἀχ! ἡγαπημένα τέκνα, ἀκούετε τί πατέρα ἔχετε; Δὲν ἐννοῶ ν' ἀπολεσθῇ, εἶναι ἀπαξ δεσπότης μας. Ἀλλὰ φύσει κακὸς πειράζει τοὺς φίλους μας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Καὶ ποῖος δὲν εἶναι κακός; Δὲν ἐνόησας ἀκόμη ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος περισσότερον ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν

του από τὸν πλησίον; Καὶ ἄλλοι μὲν δικαίως τὸ κάμνουσιν, ἄλλοι ὅμως διὰ κέρδος, καθὼς τώρα καὶ ὁ Ἰάσων διὰ τὴν μητέρα μισεῖ καὶ τὰ τέκνα.

ΤΡΟΦΟΣ. Καλλίτερον, τέκνα μου, εἰς τὸν οἶκον νὰ εἰσέλ-
θητε. Σὺ δὲ κρύψε τους καὶ μὴ τοὺς φανερώσῃς εἰς αὐτήν,
διότι πολὺ ἐξαγριωθεῖσαν τὴν εἶδον, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μή-
πως κάμῃ κἀνὲν κακόν. Πολὺ καλὰ ἤξεύρω ὅτι δὲν θὰ παύσῃ
τὸν θυμὸν της, πρὶν βλάβῃ τινά. Ἀλλ' ἂν σκέπτεται τοιοῦ-
τόν τι, εἴθε, τοῦλάχιστον, ἐχθροὺς νὰ καταστρέψῃ καὶ ὅχι
φίλους.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἰώ! ἡ ἀθλία, ταλαίπωρος ἐγὼ! Τί πόνους ὑπο-
φέρω; τί βάσανα θρηνῶ; Οἰκτρὰν καταστροφὴν προβλέπω.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἦλθεν, ἦλθεν, ἀγαπητὰ παιδιὰ. Τῆς μητρός
σας καὶ ἡ καρδιά συγκινεῖται, καὶ ὁ θυμὸς της βαθμηδὸν ἐξα-
γριοῦται. Εἴσελθετε ὀγλίγωρα ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ μὴ
τὴν πλησιάσητε, μήτε νὰ ἔλθητε ἐμπρὸς της, ἀλλὰ νὰ προ-
φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἀγρίαν αὐτὴν φύσιν, ἀπὸ τὴν ἀγρίαν της
τόλμην. Φύγετε λοιπὸν ὅσον τὸ δυνατόν ὀγλίγωρα. Αὐτὸ τὸ
μαῦρον νέφος τοῦ θυμοῦ ἀφ' οὗ ἀπὸ τώρα ἤρχισε ν' ἀγριοῦται,
θ' ἀνάψῃ μετ' ὀλίγον. Καὶ τί δὲν κάμνει ψυχὴ θρασεῖα, δυσ-
κατεύναστος ὅταν μὲ συμφορὰς κεντηθῇ;

ΜΗΔΕΙΑ. Αἰαῖ! ἔπαθον ἡ ἀθλία δεινὰ φροδερὰ, ἄξια θρή-
νων. Ἄ! κατηραμένοι παῖδες μητρός στυγερεῖς, ἄ! εἴθε κακῶς
ν' ἀπολεσθῇτε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα σας. Ἐρρέτω ὅλος ὁ οἶκος,
καταστροφή γενικὴ ἅς ἐπισκῆψῃ ἐπ' αὐτοῦ.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἰώ! ἡ ἀθλία, ἡ δυστυχής. Ἀλλὰ τὰ τέκνα σου
τί πταῖουν. Ἀπὸ τὰ σφάλματα τοῦ συζύγου σου μήπως με-
τέχουσι καὶ αὐτά; Πρὸς τί μάτην τὰ μισεῖς; Ἄχ! τέκνα
μου, πῶς σᾶς λυποῦμαι, πῶς φοβοῦμαι μήπως πάθητε κἀνὲν
κακόν; Ἄ! εἶναι φρικώδης τῶν τυράννων ἡ δύναμις. Εἰς
πολὺ ὀλίγα ἐξουσιάζονται, εἰς τὰ περισσότερα ὅμως ὑπερι-
σχύουσιν αὐτοὶ καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως μετατρέπουν τὸν θυ-
μόν των. Εἶναι καλλίτερον νὰ συνειθίσῃ τις νὰ ζῇ μετρίως.

ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, οὐδὲν ἄλλο θέλω, παρ' ἀσφαλῶς νὰ
ζήσω καὶ νὰ γηράσω. Τὰ μέτρια πράγματα πάντοτε ὑπερι-
σχύουν, καὶ ἐπὶ πολὺν καιρὸν οἱ θνητοὶ τὰ μεταχειρίζονται,
ἀλλὰ τὰ περισσὰ διόλου εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν διατηροῦν-
ται. Ὅταν δὲ ὀργισθῇ ὁ θεὸς, πολὺ φρικωδεστέρας συμφορὰς
εἰς τοὺς θεοὺς ἀποστέλλει.

ΧΟΡΟΣ. Τὴν φωνὴν της ἤκουσα, τοὺς πικροὺς θρήνους τῆς
δυστήνου Κολχίδος καὶ διὰ τοῦτο ἀνησυχῶ ἄλλ' εἰπέ μοι, ὦ
γηραιά, διότι πικροὺς ἤκουσα θρήνους ἐντὸς τοῦ διθύρου δω-
ματίου. Ἄ! διόλου δὲν χαίρω εἰς τὰ δεινὰ τοῦ οἴκου, διότι
ἀγάπη μᾶς συνδέει.

ΤΡΟΦΟΣ. Δὲν ὑπάρχει πλέον οἶκος, κατέρρευσαν πάντα,
ἀνετράπησαν ὅλα. Διότι ὁ μὲν Ἰάσων τοῦ βασιλέως ἐνυμφεύθη
τὴν κόρην, αὐτὴ δὲ πάλιν φθείρει τὴν ζωὴν της ἐν τῷ θαλά-
μῳ, ὑπ' οὐδενὸς φίλου παρηγορουμένη, οὐδενὸς συμβουλὰς ἀ-
κούουσα.

ΜΗΔΕΙΑ. Αἰαῖ! ὦ πύια φλόξ οὐρανία εἰς τὴν κεφαλὴν μου
ἀνῆλθεν; Τί μοι ὠφελεῖ πλέον ἡ ζωὴ; Φεῦ, φεῦ! εἴθε μὲ
θάνατον παγερόν τὴν ζωὴν μου νὰ κατασ-ρέψω!

ΧΟΡΟΣ. ὦ Ζεῦ, καὶ γῆ, καὶ φῶς, ποίας θλίψεις, ποίους
πόνους ψάλλει ἡ ταλαίπωρος νύμφη. Πρὸς τί τὴν κατάφυ-
χρον κλίνην τοῦ τάφου ἠγαπήσας, πρὸς τί τῆς ζωῆς σου τὸ
τέλος ζητεῖς νὰ ἐπισπεύσῃς; Ἄς λείψουν τοιαῦται δεήσεις.
Ἀλλ' ἂν ὁ σύζυγός σου νέαν γυναῖκα λατρεύῃ, μὴ τὸν ἐρε-
θίζῃς καὶ εἰς τὸν Δία τὴν τιμωρίαν του ἄφες. Τί δὲ χρειά-
ζονται τόσοι ἀένναοι θρήνοι; Παῦσον πλέον νὰ θρηνῇς τὸν
σύζυγόν σου.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ Θέμι μεγάλη, ὦ σεβασμία Ἀρτεμι, ἴδετε
τὰ πάθη τὰς συμφορὰς μου, πῶς ἠπατήθην ἴδετε, ἀφ' οὗ μὲ
μεγάλους ὄρκους ἔδεσα τὸν ἄπιστον, τὸν κατηραμένον σύζυγόν
μου. Ἄχ! νὰ ἔβλεπον αὐτὸν μετὰ τῆς συζύγου τοῦ οἰκτρῶς
ἐν τῷ οἴκῳ καταστρεφόμενον. Ἄχ! νὰ ἐτιμῶρουν τὴν ἀδι-
κίαν τὴν ὁποίαν εἰς ἐμὲ κατηργάσθησαν! ὦ πάτερ, ὦ πό-

λιν, πόσον σκληρῶς μετανοῶ, διότι τόσον αἰσχυρῶς ἀπεχωρίσθην ἀπὸ σᾶς, τὸν ἀδελφόν μου φονεύσασα ;

ΤΡΟΦΟΣ. Ἀκούετε ὅσα λέγει, ὅσα εἰς τὴν Ἄρτεμιν εὐχεται καὶ εἰς τὸν Δία, ὅστις φυλάττει παρὰ τοῖς θνητοῖς τοὺς ὄρκους ; Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ καταπαύσῃ δι' ὀλίγων τὸν θυμὸν τῆς ἡ Μήδεια.

ΧΟΡΟΣ. Πῶς θὰ τολμήσῃ ἐνώπιόν μας νὰ ἔλθῃ, πῶς τὴν φήμην τῶν λόγων τῆς χωρὶς αἰδοῦς θ' ἀκούσῃ, ἂν ὁ θυμὸς τῆς κατευνασθῇ, ἂν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἐπανέλθῃ ἡ φρόνησις ; Ἄ ! προθύμως ἐγὼ θὰ ὑπηρετήσω τοὺς φίλους μου. Ἐξέλθε λοιπὸν τοῦ οἴκου, διηγῆσου τὰ τρέχοντα ὅλα, σπεῦσον ὀγλίγωρα πρὶν προξενήσῃ κἀνὲν κακὸν εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. Καὶ τί δὲν κάμνει φρικῶδες πένθος, οἰκτρὰ ἀπελπισία;

ΤΡΟΦΟΣ. Θὰ πράξω ὅ,τι μοι λέγεις, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως καὶ δὲν πείσω αὐτήν· ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ μυχθήσῃ δι' αὐτὴν μολονότι αὐτῆς τῆς λεαίνης τὸ βλέμμα πολὺ ἐξαγριόυται ὅταν κάμμία ὑπηρετρία τὴν πλησιάζῃ καὶ θελήσῃ νὰ τὴν ἡμιλήσῃ. Δὲν λανθάνεται τις ὅταν ἄρρονας καὶ ἀνοήτους ὀνομάσῃ τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους οἵτινες ἑτέρπον μὲν τὰς ἀκοάς των ἐν ταῖς εὐχαίαις καὶ τοῖς συμποσίοις, οὐδόλως ὁμῶς ἡδυνήθησαν μὲ μουσικὴν καὶ ᾠδὰς νὰ κατευνάζωσι τῶν ἀνθρώπων τὰς λύπας, ἐκ τῶν ὁποίων θάνατοι καὶ οἰκτραὶ δυστυχίαι προέρχονται. Καὶ εἶναι μὲν σημαντικὴ ὠφέλεια τὸ νὰ ἰατρεύωνται οἱ θνητοὶ μὲ μολπὰς, ἐν ᾧ τὰ συμπόσια κατ' οὐδὲν εἰς τὴν ζωὴν χρησιμεύουσι.

ΧΟΡΟΣ. Θρῆνοι πολυστένακτοι τὸ οὖς μου ἔκρουσαν· ἤκουσα αὐτὴν πικρῶς νὰ φωνάζῃ, νὰ καταρᾶται τὸν προδότην ἄνδρα τῆς, νὰ ἐπικαλῇται διὰ τὰ πάθη τῆς τὸν Δία καὶ τὴν Θέμιν, ἥτις μετέφερεν εἰς τὴν ἀντίπορθμον Ἑλλάδα αὐτὴν, τὰ ἀλμυράπελάγη καὶ τὴν ἁχανῇ θάλασσαν διαπλεύσασαν διὰ νυκτός.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον τοῦ οἴκου διὰ νὰ μή μοι προσάψῃτε μομφάς. Γνωρίζω ὅτι πολλοὶ θνητοὶ τοὺς ὁποίους ἄλλους μὲν εἶδον αὐτοψεί, δι' ἄλλους δὲ πάλιν ἤ-

κουσα ὅτι ἄδοξοι κατήντησαν καὶ ἀκνηροὶ ὀνομάσθησαν, διότι ἄλλων μὲν ὁ χαρακτὴρ ἦτον ἀλλόκοτος, ἄλλοι δὲ ἦσαν ἀδρανεῖς καὶ ἥσυχοι. Ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐμφωλεύει εἰς τῶν θνητῶν τοὺς ὀφθαλμούς, διότι πρὶν μελετήσῃ καλῶς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, πρὶν εἰς αὐτὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ σπουδάζωσι τὸν χαρακτῆρά του, τὸν μισοῦσι μὲ μόνον τὸ βλέμμα, ἂν καὶ οὐδὲν ἄδικον ἔχει. Καὶ ὁ μὲν ξένος ὀφείλει νὰ συμμορφοῦται πρὸς τὰ ἥθη τῶν πολιτῶν, πρὸς τοὺς νόμους τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ. Οὐδόλως δ' ἐπαινῶ τὸν πολίτην ἐκεῖνον ὅστις ἕνεκα τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ βαναύσου χαρακτῆρός του, πικρὸς φαίνεται εἰς τοὺς συμπατριῶτας αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐμοῦ τῆς δυστήνου τὴν ψυχὴν καίριον ἐπληξε τραῦμα, ἀνέλπιστος μὲ προσέβαλλε συμφορὰ. Ἀπαρνούμαι τῆς ζωῆς τὰς ἡδονάς. ὦ! νὰ ζήσω διόλου δὲν θέλω καὶ ὁ θάνατος ἤδη, ὁ πρὶν ὀλέθριος καὶ παγερός, γλυκὺς καὶ προσφιλέστατος κατήντησεν εἰς ἐμέ. Ὁ σύζυγός μου, εἰς τὸν ὅποιον πρότερον τὰς ἐλπίδας μου ὅλας ἀνατεθειμένους εἶχα, ἤδη ἐγίνεν ὁ χειρότερος τῶν ἀνδρῶν, οἰκτρῶς μὲ ἠπάτησε τώρα. Ἄ ! ἂφ' ὅλα τὰ ὄντα ὅσα νοῦν ἔχουσι καὶ ψυχὴν τὰ ἀθλιώτερα ἡμεῖς εἴμεθα αἱ γυναῖκες. Καὶ πόσας βασάνους δὲν ὑποφέρομεν ἡμεῖς ; Ὀφείλομεν πρῶτον νὰ καταβάλωμεν σημαντικὰς ποσότητας χρημάτων διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἓνα σύζυγον, τὸν ὅποιον κύριον τοῦ σώματός μας νὰ καταστήσωμεν. Ἀλλὰ μήπως μόνον αὐτὸ τὸ κακὸν μᾶς βασανίζει ; Ἄ ! ἔχομεν καὶ ἄλλο πολὺ χειρότερον τούτου. Ἐνταῦθα φοβερός ἀγὼν μᾶς περιμένει, ἐνταῦθα σκληρὰς θὰ ὑποφέρωμεν δοκιμασίας, διότι πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν ἢ καλὸν σύζυγον ἢ διεφθαρμένον· ἂν ὅμως τύχωμεν τοῦ δευτέρου, δυνάμεθα ν' ἀπαλλαχθῶμεν αὐτοῦ ; Ὁχι, διότι εἴμεθα γυναῖκες καὶ τὸ διαζύγιον εἰς ἡμᾶς εἶναι ἀδύνατον. Ἐπειδὴ θὰ ὑπάγῃ εἰς οἶκον νέον, εἰς νέαν ἥθη καὶ νέους νόμους πρέπει νὰ εἶναι μάντις, διότι ποτὲ ἐν τῷ οἴκῳ του δὲν θὰ τὸ μάθῃ, μὲ ποῖον σύζυγον τὴν ζωὴν θὰ διέλθῃ. Καὶ ἂν μὲν ἡσύχως ὁ σύντροφός μας

διάγη, ἂν ὡς τύραννος δὲν καταπιέζη ἡμᾶς, καλῶς ἐργαζο-
 μένας, τότε πραγματικῶς ἡ ζωὴ μας εἶναι θαυμασμοῦ καὶ
 φθόνου ἄξια· ἂν ὅμως ὅχι, τότε ἡ τῶν κακῶν μας ἀπαλλαγὴ
 εἶναι ὁ θάνατος. Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ, ἐὰν καμμίαν φορὰν δυσαρ-
 στηθῇ μὲ τοὺς οἰκείους, τότε ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, διασκεδάζει
 τὴν λύπην του ἢ πρὸς φίλους ἢ πρὸς συνομηλικας ὁμιλῶν.
 Ἐν ᾧ ἡμεῖς αἱ ταλαίπωροι εἴμεθα ἡσυχασμένοι πρὸς μίαν
 καὶ μόνην ν' ἀποβλέπωμεν ψυχὴν. Μερικοὶ θέλουν νὰ εἴπωσιν
 ὅτι ζῶσαι ἡμεῖς ἐν τῷ οἴκῳ ἡσυχάζομεν καὶ οὐδένα φοβούμεθα
 κίνδυνον, ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες τὴν ποθητὴν ζωὴν τῶν ἐν τοῖς πο-
 λέμοις κινδυνεύουσι. Ἀλλὰ πόσον οἱ ἀνόητοι ἀπατῶνται; ὦ!
 τρίς μὲ τὴν ἀσπίδα ἀνὰ χεῖρας, προτιμῶ νὰ πολεμήσω, αὐτὴν
 νὰ κινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου παρ' ἐν καὶ μόνον νὰ γεννήσω
 τέκνον. Σὺ καὶ πόλιν ἔχεις καὶ ἡ πατρικὴ στέγη σὲ προφυ-
 λάττει καὶ ἡ ζωὴ σὲ τέρπει καὶ οἱ φίλοι σ' εὐχαριστοῦσιν.
 Ἀλλ' ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ἔρημος, ἄπατρις, δυστυχὴς ὑβρίζο-
 μαι παρὰ τοῦ συζύγου μου, ὅστις εἰς βάρβαρον μ' ἀπέσπασε
 γῆν. Οὔτε μητέρα ἔχω, οὔτε συγγενῇ, οὔτε ἀδελφὸν ὅστις νὰ
 μὲ παρηγορήσῃ εἰς τὰς δυστυχίας μου, ὅστις νὰ μὲ σώσῃ ἐκ
 τῆς τρικυμίας. Παρὰ σοῦ ὅμως ἐν καὶ μόνον ἀπαιτῶ: ἂν κα-
 τορθώσω νὰ εὕρω καμμίαν παγίδα, κἀνὲν ἄλλο μέσον διὰ νὰ
 ἐκδικηθῶ τὸν σύζυγόν μου ὅστις τόσα κακὰ μοι προὔξενησε,
 καθὼς καὶ τὸν πατέρα τῆς νέας συζύγου του, εἰς ὅλα ταῦτα
 σιωπὴν νὰ τηρήσῃ. Πάντοτε βέβαια ἡ γυνὴ φοβεῖται τοὺς δια-
 φόρους κινδύνους, δὲν τολμᾷ νὰ πολεμήσῃ, καὶ φοιᾷ ὅταν
 βλέπῃ νὰ λάμπῃ τὸ ξίφος. Ἀλλ' ὅταν ὅμως βλέπῃ τὴν συζυ-
 γίαν ἡπατημένην, ὅταν ἀπιστήσαντα τὸν ἄνδρα τῆς ἰδῇ, τότε
 ἐξαγριοῦται, γίνεται μαιφόνος καὶ οὐδένα πλέον ὁμοιάζει.

ΧΟΡΟΣ. Προθύμως θὰ τηρήσω σιωπὴν εἰς ὅ,τι μοι εἴπῃς·
 ἀρκεῖ μόνον σὺ νὰ τὰ κάμῃς καὶ νὰ ἐκδικηθῇς τὸν ἄπιστον
 ἄνδρα σου. ὦ! διόλου, Μήδεια, δὲν ἀπορῶ διὰ τοὺς τόσους
 θρήνους σου. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τοῦ τόπου
 Κρέων, κακὰς, ὡς φαίνεται, φέρων ἀγγελίας.

ΚΡΕΩΝ. Σὲ διέταξα, ἀγρία καὶ φιλέκδικε Μήδεια, νὰ λά-
 βῃς τὰ δύο σου τέκνα καὶ χωρὶς, διόλου νὰ βραδύνῃς, ἔξω τῆς
 γῆς μας νὰ φύγῃς. Μόνος μου τὸ ἀπεφάσισα καὶ, πρὶν οὐ
 ἐγκαταλείψῃς τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως, οὐδέποτε ἐγὼ θὰ ἐπα-
 νέλθω εἰς τὸν οἶκον.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλοίμονον! κατεστράφην ἡ ἀθλία, τετέλεσται
 πλέον. Οἱ ἐχθροὶ μου κάθε τρόπον μεταχειρίζονται τώρα καὶ
 μέσον δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παντελοῦς κατα-
 στροφῆς μου. Καὶ ὅμως, μ' ὅλα τὰ δεινὰ καὶ τὰς βασάνους
 μου, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω διὰ ποίαν αἰτίαν μακρὰν τῆς χώρας
 μ' ἀποστέλλεις;

ΚΡΕΩΝ. Εἰλικρινῶς σοὶ λέγω ὅτι πολὺ φοβοῦμαι μήπως
 κάμῃς κἀνὲν κακὸν ἀθεράπευτον εἰς τὴν κόρην μου. Πολλὰ
 δὲ πράγματα δίδουσι κῦρος εἰς τὸν φόβον μου τοῦτον. Εἶσαι
 πολύπειρος, ἀναρίθμητα δεινὰ γνωρίζεις, καὶ θλίβεσαι πολὺ
 διότι σ' ἄφησεν ὁ σύζυγός σου. Καθ' ἃ δὲ ἀκούω λέγεις ὅτι
 θὰ κακοποιήσῃς καὶ τὸν σύζυγόν σου καὶ τὴν μνηστὴν του
 καὶ ἐμὲ τὸν ἴδιον ἀκόμη. Αὐτὰ λοιπὸν ποὶν πάθω ὀφείλω
 καλῶς νὰ προφυλαχθῶ. Καλλίτερον λοιπὸν εἶναι τώρα νὰ με
 μισήσῃς ὀλίγον, παρὰ ἔπειτα πικρῶς νὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν
 μετριοπάθειάν μου.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! Δὲν εἶναι πρώτην φο-
 ρὰν, Κρέων, ποῦ μὲ βλάπτει ἡ φήμη αὕτη ἀλλὰ πολλάκις
 πολλὰ κακὰ μοι παρέσχεν. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ποτὲ πολ-
 λὰ γνώσεις εἰς τὰ τέκνα του δὲν διδάσκει, διότι ἐκτὸς τοῦ
 ὅτι γίνονται ἀργοὶ, ἐπισύρουσι πρὸς τούτοις ἐφ' ἑαυτοὺς καὶ
 τὸ μῖσος τῶν πολιτῶν. Ἐὰν εἰς τοὺς ἀνόητους σοφίαν διδά-
 ξῃς, ὅχι σοφός, ἀλλ' ἀχρεῖος θὰ ὀνομασθῇς. Ἐγὼ λοιπὸν
 ταιαύτης τύχης μετέχω. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐπεὶ εἶμαι σοφὴ,
 ἄλλοι μὲν μὲ φθονοῦσι καὶ εἰς ἄλλους πάλιν ἐμπνέω μῖσος.
 Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ σοφὴ. Φοβεῖσαι λοιπὸν μήπως κἀ-
 νὲν κακὸν ἀπὸ ἐμὲ πάθῃς; Ἄ! πολὺ ἀπατάσαι καὶ διὰ
 τοῦτο, Κρέων, οὐδένα φόβον δι' ἐμὲ νὰ μὴν ἔχῃς διότι ἄνθρω-

πας, ὡς ἐγὼ, ποτὲ δὲν δύναται νὰ βλάψῃ βασιλεῖς. Καὶ ἔπειτα, τί κακὸν ἔκαμες εἰς ἐμέ; Ἐδωκας τὴν κόρην σου εἰς ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἤρεσας· ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου μισῶ, ἐν ᾧ σὺ μετὰ μεγάλης φρονήσεως ἔκαμες ὅ,τι ἔκαμες· καὶ διὰ τοῦτο οὔτε φθόνον, ἀλλ' οὔτε μῖσος τρέφω διὰ σέ. Νύμφευσον τὴν κόρην σου, εὐτύχει· ἀλλ' ἄφες ἐμέ νὰ κατοικῶ ἐδῶ, χάρισόν μοι ὀλίγον γῆς τόπον διὰ νὰ ἡσυχάζω. Ναι, ἡδίκηθημεν, ἡπατήθημεν, ἀλλ' ἡμεῖς μὲν εἴμεθα ἀσθενεῖς, ἐν ᾧ οἱ ἀδίκηταί μας εἶναι ἰσχυροὶ, ἀκατάβλητοι.

ΚΡΕΩΝ. Οἱ λόγοι σου εἶναι πολὺ καταπραϋντικοί, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως εἰς τῆς ψυχῆς σου τὰ βάθη ἐμφωλεῖται ἡ ἐκδίκησις καὶ διὰ τοῦτο οὐδόλως πάλιν σοὶ ἐμπιστεύομαι. Ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι ὀξύθυμος, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀνὴρ, εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ φυλαχθῇ, παρ' ἐὰν εἶναι σιωπηλὴ καὶ φρονίμη. Ἀλλὰ φύγε ἐκ τῆς χώρας μας ὀλίγῳ καὶ μὴ ὀμίλει πολλά. Διὰ τοῦτο πείσθητι εἰς ὅ,τι σὲ λέγω καὶ μ' ὅλας τὰς πολυλογίας σου, μ' ὅλα τὰ τεχνάσματά σου δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ με πείσῃς ἄφ' οὗ ἅπαξ σὲ μισῶ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλὰ μὴ ἐπιμένῃς, σὲ ἱκετεύω πρὸς τῆς νεονύμφου κόρης σου.

ΚΡΕΩΝ. Τοὺς λόγους σου μόνον ἐξοδεύεις, ἐγὼ δὲν πείθομαι.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὁὰ μ' ἐξορίσης λοιπὸν χωρὶς τὰς παρακλήσεις μου νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν;

ΚΡΕΩΝ. Μήπως θὰ σὲ ἀγαπήσω περισσότερον ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου;

ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ πατρίς, πῶς με σπαράττει ἡ ἀνάμνησίς σου;

ΚΡΕΩΝ. Ἐκτὸς τῶν τέκνων μου καὶ τὴν πατρίδα μου ἀγαπῶ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλοῖμονόν· πόσα κακὰ ὁ ἔρως εἰς τοὺς θνητοὺς προξενεῖ;

ΚΡΕΩΝ. Ἐκεῖνο πλεόν εἶναι κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ Ζεῦ, ποτὲ μὴ λησμονήσῃς τῶν ἀδελφῶν μου τὸν αἵτιον.

ΚΡΕΩΝ. Ἐρρε, ἀθλίᾳ, καὶ μὴ με βασανίζεις.

ΜΗΔΕΙΑ. Δι' ἐμέ εἶναι αἱ βάσανοι αἵτινες ποτὲ δὲν μ' ἀφίνουσιν.

ΚΡΕΩΝ. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς θὰ σὲ σωφρονίσωσιν οἱ ὑπέρβηται μου.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὅχι, ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω, ὦ Κρέον.

ΚΡΕΩΝ. Πολὺ ὀχληρὰ θὰ μοῦ γίνῃς, ὥς φαίνεται, Μῆδεϊα.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλὰ θὰ φύγω· δὲν ἐζήτησα παρὰ σοῦ ἱκεσίαν τοιαύτην.

ΚΡΕΩΝ. Διατί λοιπὸν δὲν σπεύδεις τὴν φυγὴν σου, πρὸς τί δὲν ἀφίνεις τὴν χώραν μας;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλ' ἄφες με λοιπὸν μίαν καὶ μόνην ἡμέραν νὰ μείνω, χάρισόν μοι ὀλίγας ὥρας, διὰ νὰ τελειώσω τὰς φροντίδας τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ν' ἀποκαταστήσω τὰ τέκνα μου, ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ των οὐδόλως δι' αὐτὰ φροντίζει. Καὶ ἂν οἰκτουσθῇς με δὲν λαμβάνῃς, αὐτὰ, τοῦλάχιστον, τὰ δυστυχῇ λυπήσου. Καὶ σὺ βεβαίως εἶσαι πατὴρ καὶ σὺ αἰσθάνεσαι ὅτι σημαίνει τέκνων σποργή. Μὴ φαίνεσαι λοιπὸν σπασσὸν ἀκλήρης. Διὰ τὸν αὐτόν μου ἐγὼ διόλου δὲν φροντίζω, ὅ,τι γίνῃ ἢς γίνῃ ἐν τῇ ἐξορίᾳ μου· λυποῦμαι ὅμως τὰ προσφιλῆ παιδιὰ μου, πᾶ ὅποια τοιαύτη δυστυχία κατέλαβεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ. Φύσει δὲν εἶμαι τύραννος, καὶ αὐτὴ μου ἡ παράτης, πολλάκις με ἐβλαψεν καὶ τώρα, ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι σφαλῶ, ἀλλ' ὁμῶς σοῦ ἱκανοποιῶ τὴν αἴτησιν. Σοὶ ὀρκίζομαι ὁμῶς ὅτι, ἂν αὐρίον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὴν χώραν μας σὲ εὕρῃ, θ' ἀποθάνῃς· ὁ ὄρκος μου εἶναι ἱερὸς καὶ ἀπαραβάτος.

ΚΟΡΟΣ. Ταλαίπωρε γίναί, πῶς σὲ λυποῦμαι; Τί βάσανοι σὲ κατέλαβον; Τί θ' ἀπογίνῃς λοιπόν; Ποῖος πλεόν οἶκος, ποῖα χώρα θὰ σὲ δεχθῇ, καὶ θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἐκ τῶν τόσων συμφορῶν σου; Ὅπως ποταὶν κατέγιγα τῶν θεῶν ἡ ὀργή σου· ἔρριψε καὶ πῶς σὲ κατέστρεψε, Μῆδεϊα;

αἰδῶς ἐγκατέλιπε πλέον τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, διὰ τοῦ αἰθέρος πετώσαι. Σὺ δὲ ταλαίπωρε στερεῖσαι στέγης πατρικῆς ὅπου νὰ καταφύγῃς, καὶ ἄλλη βασίλισσα ἀνωτέρα τὴν κλίνη σου ἐκυρίευσεν καὶ εἰς τὸν οἶκον βασιλεύει.

ΙΑΣΩΝ. Πρὸ πολλοῦ καὶ ὄχι τώρα πρώτην φοράν ἐνόησα ὅτι ὁ θυμὸς εἶναι ὀλεθριον καὶ ἀθεράπευτον κακόν. Ἡδύναστο πολὺ καλὰ νὰ κατὰ κτῆς τὴν χώραν ταύτην, ἂν οἱ λόγοι σου μαλακώτεροι ᾤσαν, ὃν ὑπετάσσου εἰς τῶν ἀνωτέρων σου τὰς ἀποφάσεις· ἀλλ' οἱ μάταιοι καὶ ἀνόητοι λόγοι σου σὲ ἀναγκάζουν τώρα νὰ ἐξορισθῇς ἐκ τῆς πόλεως. Ἐγὼ μὲν περὶ αὐτοῦ διόλου δὲν φροντίζω καὶ λέγε ἀκαταπαύστως ὅτι ὁ Ἰάσων εἶναι ἄπιστος συζυγος. Ἀλλ' ὅσα λέγεις διὰ τοὺς βασιλεῖς αὐτὰ τώρα ἀντὶ κέρδους μ' ἐξορίαν σὲ τιμωροῦσιν. Καὶ πάντοτε μὲν κατηύναζον τὸν θυμὸν τῶν βασιλέων καὶ ἤθελον νὰ μείνης ἐδῶ· ἀλλὰ σὺ δὲν παύεις τὰς μωρίας σου, κακολογοῦσαι τοὺς βασιλεῖς· καὶ διὰ τοῦτο βαρεῖα ἡ ἐξορία ἐπὶ τῆς κεφαλῇ σου πίπτει. Καὶ πάλιν ὅμως ἡ πρὸς σὲ φιλία μου δὲν κατεστράφη καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ πτωχὴ καὶ χωρὶς καυμίας προστασίαν μὲ τῆς ἐκείνου σου νὰ φύγῃς. Γνωρίζεις πόσα φρικώδη κακὰ συνεπιφέρει ἡ ἐξορία; Καλῶς ἤξεύρω ὅτι τὸ πρὸς ἐμὲ μῖσός σου εἶναι μέγα καὶ ἀκατεύναστον, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐγὼ ποτὲ τὸ κακόν σου δὲν θὰ θελήσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὡς τρομερὲ κακοῦργε, διότι μόνον αὐτὸ ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὸν ἄθλιον χαρὰ κτῆρά σου, πῶς ἐτόλμησας νὰ ἔλθῃς ἐμπροσθέν μου σὺ ὁ μισητότερος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Ἄ! οὔτε τόλμη αὐτὸ εἶναι, οὔτε γενναϊότης, τὸ νὰ παρουσιάζηται ἀπέναντι ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους τόσα δεινὰ παρέσχεν, ἀλλ' εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἀνθρώπων κακία, ἡ ἀναίδεια. Ἀλλ' ἔκαμες πολὺ καλὰ ἐλθὼν ἐδῶ, διότι θ' ἀνακουφίσω ὀλίγον τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, διότι θὰ σοὶ προσάψω δικαίας ὕβρεις, διότι λύπη βαθεῖα θὰ σὲ καταλάβῃ ὅταν αὐτὰς ἀκούσῃς. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν ἐξ αὐτῶν τῶν πρώτων συμβεβηκότων. Σὲ ἔσωσα, καθὼς γνωρίζουν ὅλοι οἱ

Ἕλληνες, ὅταν ἐπέβης ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς Ἀργεῖς, σταλεῖς ὅπως τοὺς πυρπνόους κυριεύσῃς ταύρους καὶ σπέρμα θανάσιμον εἰς αὐτοὺς ἐγκατασπείρῃς. Καὶ τὸν δράκοντα δὲ, ὅστις ἐφύλασσε τὸ χρυσὸν δέρας μὲ διάφορα μέσα ἄγρυπνος, ὦν αἰωνίως, αὐτὸν ἐγὼ ἐφόνευσά καὶ τὸ φῶς τῆς σωτηρίας ἀνέτειλε διὰ σέ. Ἐπρόδωσα χάριν σοῦ τὸν πατέρα, τοὺς φιλάτους συγγενεῖς καὶ τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα διὰ νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὴν παρὰ τὸ Πήλιον Ἰωλκίην, προθυμουμένη μόνον νὰ σ' εὐχαριστήσω χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῶ. Ἐφόνευσά ἐπίσης καὶ τὸν Περίαν διὰ τοῦ τρομερωτέρου θανάτου, διότι αὐταὶ αἱ θυγατέρες του, δι' ἐμοῦ, τοῦ ἀφῆρσαν τὴν γλυκεῖαν ζωὴν καὶ ταῦτα πάντα διὰ νὰ καταστρέψω τοὺς φόβους σου ὅλους. Ἐν ᾧ δὲ τοσαύτας παρ' ἐμοῦ εὐεργεσίας ἔλαβες, τώρα, ἄπιστε καὶ παγκάκιστε, μᾶς προδίδεις, νέους γάμους συνάπτεις, ἐν ᾧ μετ' ἐμοῦ, παῖδας ἀπέκτησας, ἄθλιε. Καὶ ἂν μὲν δὲν ἐτεκνοποιοῦμεν, συγχωρημένος θὰ ᾔσο ἂν ἡγάπας τοῦ Κρέοντος τὴν κόρην καὶ αὐτὴν ἐνυμφεύσω. Ἀλλ' ἡ πίστις τῶν ὀρκῶν δὲν ἐτηρήθη, καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν σὺ πιστεύῃς ὅτι οἱ τότε θεοὶ δὲν ἐξουσιάζουσι τώρα, ὅτι νέοι τώρα νόμοι τοὺς ἀνθρώπους διοικῶσι, διότι σὺ παραβαίνεις, τοὺς πρὸς ἐμὲ δοθέντας ὀρκους σου. Ἴδετε χεῖρα τὴν ὁποίαν ἐσφιγγον μὲ τόσῃ ἀγνῇ εἰλικρίνειαν· ἴδετε γόνατα τὰ ὁποῖα ἐθώπευον. Ἄ! τί μάταιαι ἀγάπης ἐνδείξεις εἰς ἄπιστον ἄνδρα; ὁποῖαι χρυσῶν ἐλπίδων οἰκτρὰ διαφεύσεις; Ἀλλ' ὡς φίλοι ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα, ἂν καὶ οὐδὲν ἐλπίζω παρὰ σοῦ ἀγαθόν· καὶ ὅμως θὰ ὁμιλήσω, διότι αἱ ἐρωτήσεις μου βαρυτέραν τὴν ἀτιμίαν θὰ καταστήσουν. Ποῦ λοιπὸν τώρα θὰ ὑπάγω; Εἰς τοῦ πατρός μου τὸν οἶκον τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκα ἢ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν ὁποίαν τόσον σκληρῶς ἐγκατέλιπον; ἢ τέλος πάντων πρὸς τὰς ἀθλίας Πελοπίδας; Ἄ! αἱ τελευταῖαι αὗται πολὺ καλὴν ὑποδοχὴν θὰ μὲ κάμωσιν, ἀφ' οὗ τὸν πατέρα των εἶχον φρονεῖν. Ἴδού ἡ θέσις μου, θέσις οἰκτρὰ καὶ πολυθρηνητὸς τοὺς φίλους, ἐχθροὺς τοὺς κατέστησα καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ὁ-

ποῖους ποτὲ δὲν ὤφειλον νὰ βλάψω, εἰς σὲ χαρίζομένη μίσος τῶρα ἐμπνέω. Ἀντὶ λοιπὸν ὅλων τούτων τῶν χαρίτων, μακαρίαν μὲ κατέστησας εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ σου σεβαστὸν καὶ θαυμάσιον ἔχω σύζυγον, ἂν ἄτιμος, ἔρημος φίλων, τῆς πόλεώς σας ἐξορισθῶ, μὲ μόνα τὰ ταλαιπῶρα τέκνα μου. Ὅποιον ὄνειδος εἰς τὸν νέον σύζυγον, ἂν ἐρημοπλανῇ ταλαιπωρῶνται τὰ τέκνα ἐμοῦ ἥτις σ' ἔσωσα; ὦ Ζεῦ, πρὸς τί ἄφ' οὗ μᾶς ἐχάρισας τὴν ἐμπειρίαν τοῦ νὰ διακρίνωμεν τὸν κίβδηλον χρυσόν, πρὸς τί νὰ μὴ μᾶς δώσης σημεῖα καθαρὰ διὰ τῶν ὁποίων νὰ διακρίνωμεν τὸν κακόν, ἄφ' οὗ οὐδεὶς τοῦ σώματός του χαρακτήρ τὸν φανερώνει;

ΧΟΡΟΣ. Θυμὸς φοβερὸς καὶ δυσθεράπευτος ἐξεγείρεται, ὅταν φίλοι ἀναμεταξύ των φιλονεικῶσι.

ΙΑΣΩΝ. Ἐπειδὴ, εἶναι ἀνάγκη, ὡς φαίνεται, νὰ μὴ φανῶ ἄπειρος περὶ τὸ λέγειν, ἀλλ' ὡς φρόνιμος πηδαλιούχος νὰ καταστείλω τὰ ἱστία καὶ νὰ ὑπεκφύγω τὴν ἀτελειώτον, ὧ γύναι, πολυλογίαν σου. Ἐγὼ λοιπὸν, ἐπειδὴ κατὰ κόρον τὰς εὐεργεσίας σου μὲ ἐπαναλαμβάνεις, νομίζω ὅτι ἐξ ὅλων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων μόνῃ ἡ Ἀφροδίτῃ μ' ἔσωσεν ἐν τῇ ναυσιπλοίᾳ μου. Λεπτὸς μὲν εἶναι ὁ νοῦς σου, ἀλλὰ βεβαίως θλιβομένη θὰ εἴπῃς ὅτι ὁ Ἔρως μὲ μὲ τὰ ἀκατάσχετα βέλη τοῦ σὲ ἠγάγκασε νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ περιττὸν εἶναι νομίζω νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὴν σωτηρίαν ταύτην, διότι, ὁποῖας δήποτε καὶ ἂν παρέσχες εἰς ἐμὲ εὐεργεσίας, οὐδὲν ἄδικον κατηργάσθης. Ἀλλὰ καθὼς τῶρα θὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω, περισσότερας ἔλαβες παρ' ἐμοῦ ὠφελείας, παρ' ὅσας μοὶ ἔδωκας σύ. Καὶ πρῶτον μὲν ἀντὶ βαρβάρου γῆς κατοικεῖς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀντὶ τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ νόμοι διοικεῖσι. Ὅλοι δὲ οἱ Ἕλληνες σὲ ἀνεγνώρισαν ὡς σοφὴν καὶ δόξα μεγάλη τὸ μέτωπόν σου ἐστὶ φάνωσεν ἂν ὅμως εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου κατῴκει, οὐδεὶς λόγος περὶ σοῦ θὰ ἐγίνετο. Καὶ ὅταν δόξῃ τὸν ἄνθρωπον δὲν χρεώσῃ, ὅταν τιμὴ εἰς αὐτὸν δὲν προσφέρηται, τί ὠφελεῖ ὁ

ἄφθονος χρυσός, τί κατορθόνουν τοῦ Ὀρφέως αἱ θελκτικώτεραι ὠδαί; Ἴδου αἱ εὐεργεσίαι ὅσας παρ' ἐμοῦ ἔλαβες, διότι σὺ ἤρχισας τὴν συζήτησιν ταύτην. Διὰ δὲ τὰς ὕβρεις τὰς ὁποίας μοὶ προσῆψας ἔνεκα τῶν βασιλικῶν γάμων, ἐντός ὀλίγου θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι πράξας τοῦτο πρῶτον μὲν ὑπῆρξα σοφός, ἔπειτα φρόνιμος, πρὸς τούτοις θερμὸς φίλος καὶ σοῦ καὶ τῶν παίδων μου. Ἀλλὰ κατεύνασον τὸ πάθος σου. Ἐπειδὴ ἦλθον εἰς τὴν γῆν τῆς Ἰωλκοῦ, ἀναριθμήτους συμφορας μεθ' ἐκυτοῦ συμπαράσύρων, ποῖον μέσον εὐτυχέστερον ἡδυνάμην νὰ εὕρω, παρὰ ἐξόριστος ὢν τοῦ βασιλέως τὴν κόρην νὰ νυμφευθῶ; Τὸ ἔκαμα, ὅχι, καθὼς σὺ λέγεις, μισῶν τὴν κλίνην σου, ὅχι διότι ὁ ἔρως τῆς νεάνιδος μὲ προσέβαλεν, οὔτε διὰ ν' ἀποκτήσω πολυάριθμα τέκνα. Ἀρκεῖ ὅσα ἐγεννήθησαν καὶ διόλου δι' αὐτὸ δὲν σὲ μέμφομαι. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἐγίναν διὰ νὰ μὴ μᾶς λείπῃ τίποτε. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι οἱ φίλοι ἀποφεύγουσι τοὺς πένητας; Συνῆψα λοιπὸν τὸν γάμον αὐτὸν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀναθρέψω τὰ τέκνα μου ἀξίως τῆς οἰκογενείας μου. Γεννῶν δὲ ἀδελφοὺς τῶν τέκνων σου ἤθελον τοὺς συνενώσει ὅλους καὶ σχηματίσει μίαν καὶ μόνην οἰκογένειαν καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ εὐημερῇ. Τί τὰ θελεῖς τὰ τέκνα; ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ ὅπως τὰ μέλλοντα τέκνα μου ὠφελήσωσι τὰ ἤδη υπάρχοντα. Κακῶς λοιπὸν σκέπτομαι τοιοῦτοτρόπως; Καὶ σὺ δὲ θὰ ὠμολόγεις ὅτι δίκαιον εἶχον, ἂν δὲν σὲ κατεσπάραττεν ἡ χρευθεῖσα κλίνη σου. Ἀλλὰ σεῖς αἱ γυναῖκες τοιαῦται εἰσθε· ὅταν ὁ γάμος σας εἶναι καλός, ὅταν οὐδὲν τὴν ἡσυχίαν σας ταραττῇ, τὰ πάντα τότε εἶναι καλὰ, ἐν ᾧ ὅταν κάμνῃ δυστυχία εἰς τὴν κλίνην σας ἐπισκῆψῃ, τότε τὰ πρὶν καλὰ καὶ γλυκύθυμα, ὀλέθρια καὶ μισητὰ τὰ νομίζετε· ὦ! πόσον καλὸν θὰ ἦτον, ἂν οἱ ἄνθρωποι δι' ἄλλου μέσου ἐτεκνοποιοῦν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ὑπῆρχον γυναῖκες; Θὰ ὑπῆρχον τότε εἰς τοὺς ἀνθρώπους κακά;

ΧΟΡΟΣ. Σὺ μὲν καλῶς τοὺς λόγους ἐκόσμησας, ἐν ᾧ ἐγὼ,

δικαίως ἢ ἀδίκως δὲν ἤξεύρω, προδότῃν τῆς συζύγου σου σὲ θεωρῶ καὶ φίλον τῶν ἀδίκων θὰ σὲ ὀνομάζω.

ΜΗΔΕΙΑ. Κατὰ πολλὰ ἐγὼ διαφέρω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι ἀδικὸς ἐκεῖνος ὅστις τὰς αὐθαιρεσίας του διὰ τῆς εὐγλωττίας ζητεῖ νὰ περικαλύψῃ. Καυχώμενος δὲ εἰς τὴν εὐφράδειάν του τοῦ νὰ μεταμορφώῃ τὰς ἀδικίας, ἀποφασίζει τοιαύτας ὀλεθρίας ἀπάτας· δὲν εἶναι δὲ πολὺ σοφός. Τοιούτοτρόπως καὶ σὺ μὴ θέλῃς μὲ τὴν εὐγλωτίαν σου νὰ με ἀπατήσῃς, διότι εἰς λόγος φθάνει διὰ σέ. Ἄν δὲν ἦσο κακὸς ἔπρεπε νὰ με καταπέσις πρὶν νὰ συνάψῃς τὸν γάμον τοῦτον, καὶ ὅχι νὰ σιωπᾷς.

ΙΑΣΩΝ. Ἄ! βεβαίως πολὺ καλῶς θὰ ὑπηρετεῖς τὰ σχέδιά μου, ἂν σοὶ ἐξεμυστηρευόμην τὸν νέον γάμον, ἀφ' οὗ τώρα μάλιστα δὲν δύνασαι νὰ κατευνάσῃς τὴν τρικυμίαν τῶν παθῶν σου.

ΜΗΔΕΙΑ. Ποτὲ δὲν πιστεύω ὅτι τοιαύτῃ ιδέα σὲ κατεκράτησεν· ἀλλὰ μᾶλλον ἢ ὑπανδρεία μετὰ ξένης γυναίκης ἐνδοξωτέρα εἰς τὸ γῆρας σοὶ ἐφαίνετο.

ΙΑΣΩΝ. Γνώρισε καλὰ ὅτι ὅχι δι' ἔρωτα ἐνυμφεύθην μὲ νεάνιδα ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ, καθὼς σοὶ εἶπα καὶ πρότερον, ἐπιθυμῶν τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν καὶ θέλων ὅπως εἰς τὰ ἤδη γεννημένα τέκνα μου βασιλεῖς ἀδελφοὺς δώσω, προστάτας καὶ στηρίγματα τῆς οἰκογενείας μας.

ΜΗΔΕΙΑ. Ζωὴ σπαράττουσα τὴν ψυχὴν μου, μὲ βασάνους ταλαιπωροῦσά με εἶναι ποτε δυνατόν εὐτυχὴς νὰ εἶναι καὶ πολυπόθητος;

ΙΑΣΩΝ. Μετάβαλε, Μήδεια, γνώμην καὶ φρονιμωτέρα γίνου. Ἡ εὐτυχία ἂς μὴ σοὶ φαίνεται ὀλεθρὸς καὶ εὐτυχαῦσα μὴ νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου δυστυχῆ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὑβρίζε ὅσον θέλεις, διότι σὲ μὲν εὐρίσκεσθαι ἤδη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔρμος καὶ παναθλία ἐξορίζομαι ταύτης τῆς γῆρας.

ΙΑΣΩΝ. Τῆς ἐξορίας σου αἰτία σὺ ἡ ἰδία ἔγινες καὶ διὰ τοῦτο κἀνένα μὴ παραπονήσῃς.

ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ τί λοιπὸν ἔκαμα, προκαλέσασα τὴν ἐξορίαν μου; Μήπως διότι ἄλλον ἐνυμφεύθην, διότι ἐπρόδωσα σέ;

ΙΑΣΩΝ. Διότι πικρὰ κατάρσας κατὰ τῶν βασιλέων ἐξέτοξενες.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ σας πόσαι ἄρα γε κατάρσαι ἀντηχοῦσι δι' ἐμέ;

ΙΑΣΩΝ. Λόγον τῶν πράξεών μου δὲν θὰ σοὶ δώσω. Ἀλλ' ἀντιθέλῃς εἶτε διὰ τὰ τέκνα σου εἶτε διὰ σὲ τὴν ἰδίαν νὰ λάβῃς χρήματα, εἶπέ σοι διότι καὶ ἄφθονα χρήματα εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ σοὶ δώσω καὶ ξένους νὰ εἰδωποιήσω ἵνα καλῶς σὲ ὑποδεχθῶσι.

ΜΗΔΕΙΑ. Οὐτε τῶν ξένων σου τὴν ὑποδοχὴν ἐπιθυμῶ, οὔτε βοθητὴν ἀπὸ σέ θὰ δεχθῶ, οὔτε νὰ δώσῃς τίποτε εἰς ἐμέ. Τοῦ ἀχρείου συζύγου τὰ δῶρα εἶναι ἄδωρα καὶ προσῶς δὲν ὠφελοῦσιν.

ΙΑΣΩΝ. Ἀλλ' ἐγὼ διαμαρτύρομαι ἐνώπιον ὄλων τῶν θεῶν, ὅτι θέλω νὰ προστατεύσω καὶ σὲ καὶ τὰ τέκνα μου, ὅτι μεγάλην πρὸς τοῦτο ἔχω προθυμίαν· ἀλλὰ σὺ τὰ ἀγαθὰ τὰ ἀποκρούεις, μετὰ αὐθαδείας τοὺς φίλους σου διώκεις. Ἐγὼ εἶμαι λοιπὸν ἀθῶος, ἐν ᾧ τὰ ἰδικὰ σου δεινὰ εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ πολυπλασιασθῶσιν.

ΜΗΔΕΙΑ. Πῆγαινε, πῆγαινε, διότι σὺ ἐκυρίευσεν ὁ φλογερὸς πόθος τοῦ νὰ ἴδῃς τὴν νεόνυμφον μνηστὴν σου ἀφ' οὗ ὅτου τὴν ἀπεχωρίσθης ἐνυμφεύσας ἑσέ, ὃς θεὸς θέλῃ, δι' αὐτὴν σου τὸν γάμον, ὁδὴ τὴν ἀπιστίαν σου αὐτὴν πικρῶς σὺ θὰ μετανοήσῃς καὶ ὀλέθρια θὰ πάθῃς δεινὰ.

ΧΟΡΟΣ. Ὅταν ὁ ἔρως σφοδρὸς καὶ ἀκατάβλητος ἐπισκῇ πτη μακρὰν τότε τὴν δόξαν ἐξορίζει καὶ ἀνενδότως τὴν ἀρετὴν πολεμεῖ· ἂν ὁμως μετριοπαθὴς ᾖ ἡ ἀφροδίτῃ ἐπέσθῃ, οὐδεμίαν θεὰ γλυκυθυμωτέρα ταύτης γίνεται, γαί' ἡδοναίης τότε ἀπαράμιλλοι εἶναι. Ὡς δέσποινα μου σεβαστὴ, ὦ μὴ πανύστε

κατ' ἐμοῦ τὰ χρυσοῦν τόξον σου καὶ βέλος ἀκατάβλητον εἰς ἔρωτα μὴ βάψης. Τὴν φρόνησιν ἐγὼ ἀγαπῶ, τὴν φρόνησιν, τὸ καλλίτερον ὅλων τῶν δώρων. ὦ! ποτὲ ἡ φοβερά Ἀφροδίτη εἰς πάθη ἀκατάβλητα, οἰκτρὰς ἀντιζηλίας ἄς μὴ μοι ἐμβάλη καὶ μισητὴν ἀντίζηλον ποτὲ ἄς μὴ μοι δώσῃ. Ἦσυχον γάμον ἄς μοι χάρισῃ καὶ ἄς ἐκλέξῃ τὸν δι' ἐμὲ προωρισμένον ἄνδρα. ὦ γλυκυτάτη μοι πατρίς, ὦ στέγη πατρικὴ μου, ὦ! ποτὲ τῆς ἐξορίας τὰ δεινὰ ἄς μὴ πάθω, ποτὲ ζῶν βασάνων πλήρη καὶ λυπῶν ἄς μὴ διέλθω. ὦ πρότερον ὁ θάνατος ἄς ἔλθῃ, ὁ θάνατος, ναί, εἰς τὰς ψυχρὰς ἀγκάλας του ἄς μὲ δεχθῇ, πρὶν ἀνατεῖλῃ δι' ἐμὲ τοιαύτη δυστυχὴς ἡμέρα. Ἰπάρχει βάσανος φοβερωτέρα ἀπὸ τοῦ νὰ στερηθῇ τις τὴν πατρίδα του; Ἀλλ' εἶδομεν καὶ δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ ἄλλων. Οὔτε ἡ πόλις, οὔτε τις φίλος σὲ ὥκτειρεν ἀφ' οὗ τόσα πάθη σὲ βασανίζουν. ὦ! οἰκτρῶς ἄς ἀποθάνῃ ἡ ἀχάριστος φίλος ὁ μὴ γνωρίζων νὰ τιμᾷ τοὺς φίλους του καὶ μὴ ἀνοίγων εἰς αὐτοὺς τὰ φύλλα τῆς εἰλικρινοῦς καρδίας του· τοιοῦτος φίλος ξένος ἄς ᾔναι εἰς ἐμέ.

Αἴγευσ. Χαῖρε, ὦ Μήδεια· εἰλικρινέστερος τούτου χαιρετισμὸς δὲν ὑπάρχει.

ΜΗΔΕΙΑ. Χαῖρε καὶ σὺ, υἱὲ τοῦ φρονίμου Πανδίωνος, Αἰγεῦ. Πόθεν ἔρχεσαι λοιπόν;

Αἴγευσ. Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείου.

ΜΗΔΕΙΑ. Μὲ τίνα σκόπον ὑπῆγες εἰς τὸν προφητικὸν τῆς γῆς ὀμφαλόν;

Αἴγευσ. Διὰ νὰ ἐξετάσω πότε θὰ τεκνοποιήσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Δι' ἀγάπην τῶν θεῶν, χωρὶς τέκνα λοιπὸν ζῆς τόσον χρόνον;

Αἴγευσ. Οὕτω μᾶς προώρισεν, ὡς φαίνεται, θεὸς τις, ἄπαιδες νὰ ὦμεν.

ΜΗΔΕΙΑ. Σὺ ζυγὸν ἔχεις ἢ ὄχι;

Αἴγευσ. Καὶ ἐγὼ ὑπεβλήθην πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ὑμεναίου.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί σοι εἶπε λοιπὸν ὁ Ἀπόλλων περὶ τεκνοποιίας;

Αἴγευσ. Μοὶ εἶπε λόγους τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐπιτρέπεται ἄρα γε εἰς ἡμᾶς τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ νὰ γνωρίσωμεν;

Αἴγευσ. Βεβαίως, διότι καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ φρόνησιν ἀπαιτεῖ.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί ἐπροφήτευσε λοιπὸν, εἰπέ τον, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἀκούσω.

Αἴγευσ. Μὲ παρήγγειλε νὰ μὴ ἐκβάλλω ἐκ τοῦ ἀσκού τὸν πόδα μου.

ΜΗΔΕΙΑ. Πρὶν τί κάμῃς ἢ εἰς ποῖον τόπον μεταβῇς;

Αἴγευσ. Πρὶν εἰς τῆς πατρίδος μου τὸ ἔδαφος πατήσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί δὲ θέλων εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἦλθες;

Αἴγευσ. Κάποιος Πι-θεὺς ἐπὶ τῆς Τροϊζήνης βασιλεύει.

ΜΗΔΕΙΑ. Ναί, εἶναι παῖς εὐσεβέστατος τοῦ Πέλοπος.

Αἴγευσ. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν θέλω τὴν προφητείαν ταύτην νὰ διακοινώσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Εἶναι σοφὸς καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα ἔμπειρος.

Αἴγευσ. Καὶ εἰς ἐμὲ εἶναι ὁ ἀγαπητότερος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ πολέμῳ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλ' εἶθε νὰ εὐτυχήσῃς ἐπιτυχῶν τὰς θελήσεις σου.

Αἴγευσ. Καὶ διατί εἶσαι τόσον ὠχρὰ;

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ! μὲ ἠφάνισαν τοῦ ἀνδρός μου αἱ κακίαι.

Αἴγευσ. Τί λέγεις; Εἰπέ μοι σαφῶς τῆς συμφορᾶς σου τὸ αἷτιον.

ΜΗΔΕΙΑ. Μὲ ἀδικεῖ ὁ Ἰάσων ἐν ᾧ οὐδὲν κακὸν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ.

Αἴγευσ. Καὶ τί σοι ἔκαμεν; ὁμίλει σαφέστερον.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ἄλλην ἔλαβε σύζυγον.

ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ πῶς ἐτόλμῃσε νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἄτιμον ἔργον;
ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον. Ἐμὲ τὴν ὁποίαν
πρότερον ἠγάπα, ἤδη μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται.

ΑΙΓΕΥΣ. Ἠγάπησε καμμίαν ἄλλην ἢ ἀπεστράφη τὸν
μετὰ σοῦ γάμον σου;

ΜΗΔΕΙΑ. Φλογώδης ἔρωσ τὸν κατέχει καὶ ἀπιστίαν εἰς
τοὺς φίλους του δείκνυει.

ΑΙΓΕΥΣ. Εἰς τὸ καλὸν ἄς ὑπάγῃ, ἂν, καθὼς λέγεις, ἀπι-
στος ἐδείχθη πρὸς σέ.

ΜΗΔΕΙΑ. Βασιλέως κόρην ἠγάπησεν.

ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ ποῦς εἶναι ὁ πενθερός του; Εἰπέ τα ὅλα
εἰς ἐμέ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ Κρέων, ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης.

ΑΙΓΕΥΣ. Ἐχεις δίκαιον λοιπὸν νὰ λυπῇσαι, ὦ γύναι.

ΜΗΔΕΙΑ. Κατεστράφην ἐξ ὀλοκλήρου, διότι καὶ ἐκ ταύ-
της τῆς γῆς ἐξορίζομαι.

ΑΙΓΕΥΣ. Διατί; Καὶ ἄλλη συμφορὰ σέ προσέβαλλεν;

ΜΗΔΕΙΑ. Μὲ διώκει ἐξοριστὸν ἐκ τῆς Κορίνθου ὁ Κρέων.

ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Ἰάσων; Ἄ! αὐτὰ εἶναι
ἄτιμα πράγματα.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄν καὶ λέγῃ ὅτι δὲν θέλει τὴν ἐξορίαν μου,
ἐν τούτοις ἡ καρδιά του πολὺ ὥς φαίνεται, τὸ θέλει ἄλ-
λὰ σὲ ἱκετεύω πρὸς τοῦ γενεῖου σου τὸ ὁποῖον ἐγγίζω, πρὸς
τῶν γονάτων σου τὰ ὁποῖα ἀσπάζομαι, οἴκτειρόν με, ναί, οἴ-
κτειρον ἐμὲ τὴν δυστυχῇ καὶ μὴ ὑπομένης ἐρημωμένη καὶ πα-
ναθλίᾳ νὰ πέσω. Δέξαι με εἰς τὴν χώραν σου, ὡς ἄσυλον τὸν
οἶκόν σου δός μοι. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ φλογερός
σου διὰ τὰ τέκνα ἔρωσ, θὰ τελεσφορήσῃ, σοὶ ὀρκίζομαι, ἡ ἐπι-
θυμία σου καὶ εὐτυχὴς θὰ καταστῇ. Δὲν γνωρίζεις ὁποίαν
εὐτυχίαν εὐρίσκεις, διότι δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἄτεκνος, διότι
θὰ κατορθώσω νὰ τεκνοποιήσῃς, ὡς ἔμπειρος τῶν ἀπαιτούμέ-
νων ἱατρικῶν.

ΑΙΓΕΥΣ. Εὐχαρίστως θὰ ἐκπληρώσω τὴν ζητούμενν χά-

ριν, ὦ γύναι, πρῶτον μὲν δι' ἀγάπην τῶν θεῶν, ἔπειτα διὰ
τὴν ὑπόσχεσίν σου τοῦ νὰ μὲ κάμῃς νὰ τεκνοποιήσω, διὰ τὸ
ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐταξίδευον πρὸ μικροῦ. Σὲ δέχομαι λοιπὸν
εἰς τὴν χώραν μου καὶ δίκαιος εἰς σὲ θὰ φανῶ ἄλλ' ἐν καὶ
μόνον πρᾶγμα σοὶ παραγγέλλω. Ἐγὼ μὲν μόνος δὲν θὰ δυ-
νηθῶ νὰ σὲ λάβω ἐκ ταύτης τῆς γῆς ἄλλ' ἐὰν μόνῃ σου εἰς
τὸν οἶκόν μου ἔλθῃς, ἀσφαλὲς τότε ἄσυλον θὰ εὔρῃς παρ' ἐμοὶ
καὶ εἰς οὐδένα θὰ σὲ παραδώσω. Μόνῃ σου λοιπὸν ἀναχώρη-
σον ἐκ ταύτης τῆς γῆς, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισύρω ἐπ'
ἐμαυτοῦ τὰς τῶν ξένων μομφάς.

ΜΗΔΕΙΑ. Καλῶς ἄλλ' ἐὰν εἶχον ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ τὰ
πάντα τότε κατ' εὐχὴν θὰ ἐπήγαγινον.

ΑΙΓΕΥΣ. Δὲν ἐμπιστεύεσαι λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους μου;
Τί δυσκολεύεσαι νὰ πιστεύῃς;

ΜΗΔΕΙΑ. Σὲ πιστεύω, ἄλλ' οἱ οἴκοι τοῦ Πελίου καὶ τοῦ
Κρέοντος εἶναι πολὺ ἐχθρικοὶ εἰς ἐμέ. Ἐὰν λοιπὸν ὀρκισθῇς,
τότε βεβαίως οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃς εἰς αὐτοὺς ὅπως μὲ λά-
βωσιν ἐκ τῆς χώρας σου, ἐν ᾧ ἂν μόνον διὰ λόγων ὑπόσχε-
σαι καὶ δὲν ὀρκίζεσαι ἐνώπιον τῶν θεῶν τότε εἶναι πολὺ πι-
θανόν νὰ γίνῃς φίλος τῶν καὶ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς θελήσεις
τῶν. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ μὲν εἶμαι ἀσθενής, ἐν ᾧ αὐτοὶ καὶ
πλοῦτον ἔχουσι καὶ βασιλικὴν ἐξουσίαν.

ΑΙΓΕΥΣ. Πολλὰς φροντίδας, ὦ γύναι, λαμβάνεις. Ἄλλ'
ὅταν θέλῃς, προθύμως θὰ ἐκπληρώσω τὴν θέλησίν σου. Καὶ
εἰς ἐμέ δὲ αὐτὸ εἶναι καλόν, διότι ὅταν εἶμαι δεμένος μὲ ὀρ-
κούς, πάντοτε θὰ ἔχω προφάσεις διὰ τοὺς ἐχθρούς σου καὶ
σύ δὲ τοιοῦτοτρόπως ἀσφαλίζεσαι. Λέγε λοιπὸν εἰς ποίους
θεοὺς νὰ ὀρκισθῶ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὀρκισθῇτι εἰς τὴν γῆν καὶ τὸν πάππον μου Ἡ-
λίον καὶ εἰς ὅλην τῶν θεῶν τὴν γενεάν ὅτι οὔτε σύ θὰ μ' ἐ-
ξορίσῃς τῆς χώρας σου ποτὲ ἄλλ' οὔτ' εἰς ἄλλον, ἂν κάνεις
ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου θελήσῃ νὰ μὲ λάβῃ, νὰ ἐπιτρέψῃς ζῶν
τὸ τοιοῦτον.

ΑΙΓΕΥΣ. Ὁρκίζομαι λοιπὸν καὶ τὴν Γῆν καὶ τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ Ἥλιου καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους θεοὺς πιστὸς νὰ μείνω εἰς ὅσα μοι εἶπας.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀρκεῖ· ἄλλ' ἂν παραβῇς τὸν ὅρκον τί νὰ πάθῃς;

ΑΙΓΕΥΣ. Ὅ,τι ἀξίζει δι' ἓνα ἀσεβῆ.

ΜΗΔΕΙΑ. Χαίρων λοιπὸν εἰς τὴν πατρίδα σου πῆγαινε, διότι τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς. Καὶ ἐγὼ δὲ ταχέως εἰς τὴν πόλιν σου θὰ ἔλθω ἀφ' οὗ πράξω ἐνταῦθα ὅσα μέλλω νὰ πράξω καὶ ἀπολαύσω ὅ,τι θέλω ν' ἀπολαύσω.

ΧΟΡΟΣ. Εἴθε ὁ ὁδηγὸς Ἑρμῆς αἰσίως εἰς τὰ ἀνάκτορά σου νὰ σὲ φέρῃ, εἴθε νὰ ἐκπληρώσῃς τὰ σχέδιά σου, τὰ ὄνειρά σου νὰ ἀπολαύσῃς. Διότι, Αἰγεῦ, πολὺ γενναῖος ἄνθρωπος ἐφάνης εἰς ἐμέ.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ Ζεῦ, Δικαιοσύνη, ὦ φῶς τοῦ Ἥλιου, λαμπρὰν τώρα νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας ἐκερδίσσαμεν, ὦ φίλοι, καὶ τὰ σχέδιά μας ἤδη κατ' εὐτυχίαν βαίνουνσιν. Ἐλπίζω τώρα τοὺς ἐχθροὺς μου σκληρῶς νὰ τιμωρήσω, διότι ὁ Αἰγεὺς μᾶς σῶζει ἤδη ἐκ τῆς ἀπελπισίας μας καὶ εἰς τοιαύτην καταιγίδα λιμὴν σωτήριος γίνεται. Θὰ στρέψωμεν ἤδη τὴν πρῶραν διὰ μέσου αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς θὰ μεταβῶμεν. Τώρα δὲ θὰ σοὶ εἶπω τὰ σχέδιά μου ὅλα καὶ ὅλας τὰς ιδέας μου. Θὰ προσκαλέσω πρῶτον τὸν Ἰάσονα διὰ τινος ἐκ τῶν ὑπηρετῶν μου ὅπως ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ ἅμα ἔλθῃ γλυκεῖς λόγους θὰ τῷ εἶπω, ὅτι ὅλα ὅσα ἔκαμεν, εἶναι καλὰ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ προδοσία τῆς συζυγικῆς πίστεως καὶ αὐτὸς ὁ νέος γάμος τοῦ συμφέρουσι δι' ἡμᾶς καὶ λίαν φρονίμως ἀπεφασίσθησαν. Θὰ τὸν παρακαλέσω ἵνα παρ' αὐτῷ τὰ τέκνα μου μείνωσι, ὅχι διότι θέλω νὰ τ' ἀφίσω ἐπὶ τῆς γῆς τῶν ἐχθρῶν μου οἵτινες πάντοτε βεβαίως θὰ τὰ ὑβρίζωσιν, ἀλλ' ἵνα φρονεύσω διὰ παγίδος τοῦ βασιλέως τὴν κόρην. Αὐτὰ τότε θὰ στείλω μὲ δῶρα εἰς τὰς χεῖρας, πέπλον λεπτὸν καὶ χρυσοτεκτονὸν σπέφανόν, τὰ ὅποια θὰ δώσωσιν εἰς τὴν νύμφην, διὰ νὰ μὴ ἐξορισθῶσιν ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Αὐτὴ θὰ περιβάλλῃ

τότε τὸ σῶμά της μ' αὐτὰ τὰ στολίδια καὶ ἀφ' οὗ καταστραφῇ ἐκείνη, οἰκτρῶς θὰ καταστρέψῃ καὶ ἐκείνον ὅστις ἤθελε τὴν ἐγγίσει· μὲ τοιαῦτα δηλητήρια θὰ χρίσω τὰ δῶρά μου. Ἔως ἐδῶ λοιπὸν καλῶς βαίνουνσι ταῦτα. Ἀλλ' ἐδῶ πλέον σταματῶ... Ἀλλ' ἀναστενάζω, ἀλλὰ πικρῶς θρηνῶ ὅταν ἀνακαλέσω εἰς τὸν νοῦν μου τί μετὰ ταῦτα θὰ κατεργασθῶ. Ἀχ! τὸ ἀπαφάσισα καὶ τὴν ἀπόφασίν μου οὐδεὶς θὰ μεταβάλῃ. Θὰ φονεύσω τὰ τέκνα μου, ἐκ τῆς μανίας κάνεις δὲν θέλει τὰ λυτρώσῃ. Καὶ ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως τὸν οἶκον ὅλον τοῦ Ἰάσονος σκληρῶς ἀνατρέψω θὰ φύγω ἐκ τῆς πατρίδος, ἀποφεύγουσα τὸν αἰμοστάλακτον φόνον τῶν φιλότατων μου τέκνων καὶ ἀσεβέστατον ἀποτολμήσασα ἐγκλημα. ὦ! δὲν ὑποφέρω γέλωτα εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ ἐμβάλλω. Ἀλλ' ἔσω, ὦ φίλοι. Πρὸς τί θέλω τὴν ζωὴν; Τί κέρδος μ' ἀποφέρει; Πατρίδα δὲν ἔχω, στεροῦμαι οἴκου καὶ ἀπεστράφην πλέον τὰ δεινά. Βεβαίως ἐσφαλα πολὺ ὅταν τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου ἄφησα, εἰς ἐνὸς Ἑλλήνος λόγους πεισθεῖσα, τὸν ὅποιον τώρα σὺν θεῷ θὰ ἐκδικηθῶ. Οὔτε τοὺς παῖδας τοὺς ὁποίους ἔκαμε μ' ἐμὲ θὰ ἐπανίδῃ πλέον, ἀλλ' οὔτε μὲ τὴν νέαν σύζυγον θὰ τεκνοποιήσῃ, ἐπεὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη κακῇ κακῶς ν' ἀποθάνῃ μὲ τὰ ἱατρικά μου. Ὅχι, εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου θὰ δείξω ὅτι ἄνθρωπος δὲν εἶμαι, οὔτε ἥσυχος, ὅτι δὲν εἶμαι ἀνόητος. Θὰ δείξω ὅτι ἐκδικουμαι τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου. Τοιούτων γυναικῶν ὁ βίος εἶναι πλήρης δόξης θαλερᾶς.

ΧΟΡΟΣ. Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ μοι ἐνεπιστεύθης τὰ μυστικά σου, θέλουσα καὶ σὲ νὰ ὠφελήσω καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους νὰ τηρήσω, σὲ συμβουλεύω ν' ἀφήσῃς τοιαῦτα ὀλέθρια σχέδια.

ΜΗΔΕΙΑ. Τοῦ σκοποῦ μου οὐδεὶς θὰ μ' ἀπομακρύνῃ· ἀλλ' ἐπεὶ δὲ σὺ δὲν πάσχεις ὡς ἐγώ, διὰ τοῦτο σὲ συγχωρῶ διὰ τοὺς λόγους σου.

ΧΟΡΟΣ. Θὰ τολμήσῃς λοιπὸν νὰ φονεύσῃς τὰ τέκνα σου;

ΜΗΔΕΙΑ. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐκδικηθῶ τὸν σύζυγόν μου.

ΧΟΡΟΣ. Ἀθλιωτάτη γυνὴ λοιπὸν θέλεις νὰ γίνῃς;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄς γινώ, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι περιττά. Ἐστὼ ὅμως, πῆγαινε καὶ προσκάλεσον τὸν Ἰάσωνα εἰς σὲ ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου. Οὐδεμίαν δ' ἐκ τῶν ἀποφάσεών μου νὰ εἴπῃς, ἀν' ἀφοσιωμένη εἰς τὴν δέσποιάν σου εἶσαι καὶ ἀζήτως φέρεις τὸ ὄνομα· γυνή.

ΧΟΡΟΣ. Ὅλβιοι ἦσαν τὸ πάλαι οἱ Ἑρεχθεῖδαι, παῖδες θεῶν ἀθανάτων, λαὸς τρεφόμενος μὲ τὴν ἐνδοξὸν σοφίαν τῆς ἱερᾶς καὶ ἀπορρήτου χώρας, ὑπὸ λαμπροῦ αἰθέρος περιβαλλόμενοι, ὅπου λέγετε ὅτι ἡ ξανθὴ Ἀρμονία τὰς ἐνέας ἐγέννησε Μούσας. Ἀπὸ δὲ τῶν καλλιερῶν τοῦ Κηφισσοῦ ναμάτων ὕδωρ ἀντλεῖ διαυγές, δροσιζούσα τοιοῦτοτρόπως μὲ αὔρας γλυκειάς τὴν χώραν. Στεφανώμενη δὲ πάντοτε μὲ εὐδύμα ἄνθη καὶ ρόδα εἰς τὴν σοφίαν παρέδρους βάλλει τοὺς ἐρωτάς ὅλους, τὰς ἀρετὰς συμβοηθούσας. Ποῖος λοιπὸν ποταμὸς, πόλις ποία, ποῖος φίλος θὰ δεχθῇ σὲ τὴν παιδοκτόνον, τὴν ἀσεβέστεραν ὅλων τῶν γυναικῶν; Μὴ, σὲ ἰκετεύομεν ὅλοι, μὴ τὰ τέκνα σου φονεύσῃς. Πῶς ἡ τόλμη σου ἢ ὁ νοῦς σου ἢ ἡ χεὶρ σου ἢ ἡ καρδία σου τέλος πάντων τοιοῦτον ἐγκλημα θὰ τολμήσῃ; Πῶς ὅταν τὸ φανικόν σου ξίφος κατὰ τῶν τέκνων σου ὑψώσῃς ἀδάκρυς τὸ ἔργον σου θ' ἀποτελειώσῃς. Ἀλλὰ ποτὲ οὐδέποτε θ' ἀποφασίσῃς, ὅταν τὰ τέκνα εἰς τοὺς πόδας σου πέσωσι μὲ θερμᾶς ἰκεσίας, ποτὲ τὴν χεῖρα δὲν θὰ βάψῃς εἰς αἷμα ἀθῶον.

ΙΑΣΩΝ. Ἦλθον κατὰ τὴν παραγγελίαν σου ἀν' καὶ εἶσαι ἐχθρὰ πρὸς ἐμέ, καὶ ὅμως θ' ἀπολαύσῃς τὴν θέλησίν σου. Τί ζητεῖς λοιπὸν, ὦ γύναι, παρ' ἐμοῦ; Τί νέον θέλεις νὰ μάθῃς;

ΜΗΔΕΙΑ. Σὲ ἰκετεύω, Ἰάσων, νὰ μὲ συγχωρήσῃς δι' ὅσα προηγουμένως σοὶ εἶπα. Ὑπόφερε τὰς συνεπείας τοῦ πάθους καὶ τῆς παραφορᾶς μου, ἐνθυμούμενός πόση φιλία μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο προηγουμένως ὑπῆρχεν. Ἐνόησα ὅμως ἡθίδια τὸ λάθος μου καὶ πολλάκις ἐπέπληξα τὸν ἑαυτὸν μου λέγων : α' Ἀθλία, διατί εἰς μάτην μαίνομαι, πρὸς τί μῖσος ἐμπνέω εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντάς τὸ συμφέρον μου, ἐχθρὰ δὲ γίνομαι καὶ

εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης καὶ εἰς τὸν σύζυγόν μου, ἄστις μὲ ὠφέλησε, νυμφευθεὶς τοῦ βασιλέως τὴν κόρην καὶ ἀδελφούς διὰ τὰ τέκνα γεννήσας; Δὲν κατευνάζω πλέον τὸν θυμόν μου; Πρὸς τί πασχῶ, πρὸς τί μάτην λυπούμαι, ἀφ' οὗ οἱ θεοὶ εὐτυχίαν μοὶ στέλλουσι καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μου ἐνεργοῦσι; Δὲν ἔχω ἔκνα; Μὴ δὲν γνωρίζω ὅτι χωρὶς φίλου ἐκ τῆς πατρίδος μου ἀνεχώρησα; Ὡς αὐτὰ λοιπὸν συλλογιζομένη συνησθάνθην τὴν ἀνοησίαν μου, συνησθάνθην ὅτι εἰς μάτην ἐμαίνομην καὶ πικρῶς διὰ τοῦτο μετενόησα. Τώρα ὅμως σ' ἐπαινῶ, τώρα τὴν διαγωγὴν σου ἐπιδοκιμάζω, μοὶ φαίνεται ὅτι φρονίμως ἐπραξας νέον γάμον συνάψας. Ἀλλὰ πόσον ἡμὴν ἀνόητος, τοιοῦτοτρόπως φερόμενος εἰς σὲ, ἐν ᾧ ἔπρεπε μάλιστα νὰ συμμετάσχω τῶν σχεδίων σου, νὰ συνεργασθῶ εἰς τοὺς σκοπούς σου, νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν γάμον, νὰ περιποιῶμαι τὴν νύμφην! Ἀλλ' ἀν' καὶ δὲν θέλω νὰ κακολογήσω τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου, εἴμεθα ὅμως γυναῖκες, τὸ ὁμολογῶ. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συμφωνήσω καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς κακοὺς, μωρίαν ἀντὶ μωρίας νὰ ἀντιτάξω. Ἀλλὰ τώρα συναισθάνομαι τὴν πλάνην μου, μεταβάλλω ιδέας, ἐννοῶ ὅτι κακῶς ἐσκέφθην. ὦ τέκνα, τέκνα, ἔλθετε, ἐξέλθετε τῶν ἀνακτόρων, ἀφήσατε τὸν οἶκον, ἐναγκαλισθῆτε θερμῶς καὶ ὁμιλήσατε τὸν πατέρα σας συμφιλιώθητε μετ' αὐτοῦ καὶ, μετὰ τῆς μητρός σας, διαλύσατε τὸ νέφος τῆς ἐχθρας. Φιλία ἦν ἂς μᾶς ἐνώσῃ, ἂς καταπαύσῃ ὁ θυμὸς. Πιάσατε τὴν χεῖρά μου! Ἀλλοῖμονον! τί λύπη μυστικὴ εἰς τὴν ψυχὴν μου εισδύει; Ἀρὰ γε, τέκνα μου, θὰ σᾶς ἴδω τοιοῦτρόπως ζῶντα πολὺν καιρὸν, θαλερὰ καὶ ἀκμαῖα, θὰ σᾶς ἴδω νὰ μοὶ τείνητε τὰς προσφιλεῖς ἀγκάλας σας; Τί δυστυχὲς ποῦ εἶμαι; Πρὸς τί ἐπὶ τῶν παρειῶν μου θερμὰ κυλίσονται δάκρυα, πρὸς τί κρύφιος φόβος τὴν ψυχὴν μου καταλαμβάνει; Ναι, θὰ εἶναι διότι μετὰ τόσῃ ἐχθρὰν συμφιλιόμην τέλος πάντων μὲ τὸν πατέρα σας καὶ δι' αὐτὸ, φαίνεται, ποτίζομαι ἀπὸ δάκρυα.

ΧΟΡΟΣ. Καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς δάκρυ ἂν

πέδωκεν. Εἴθε ἕως ἐδῶ νὰ σταματήσωσι τὰ δεινά μας.

ΙΑΣΩΝ. Ἐπαινῶ, λέγει, τὴν διαγωγὴν σου, καὶ διόλου
δὲν σε μέμφομαι. Εἶναι φυσικὸν μία γυνὴ νὰ ὀργίζεται, καὶ
πολὺ μάλιστα, ὅταν ὁ σύζυγός της μόνην τὴν ἐγκαταλίπη καὶ
νέον γάμον συνάπτῃ. Ἀλλ' ἡ καρδιά σου ἤδη μετεβλήθη, κα-
τηνύσθη ὁ θυμός σου καὶ ἡσπασθῆς, ἂν καὶ ἀργά, φρόνιμα
μέτρα τιμῶντα τὴν γυναῖκα βεβαίως. Σεῖς δέ, τέκνα μου,
ἔχετε θάρρος καὶ ὁ πατήρ σας μετὰ τῶν θεῶν θερμῶς φρον-
τίζει διὰ σᾶς. Ἀπὸ τοῦδε συναισθάνομαι ὅτι ἡμέραν μίαν ἐν
τῇ Κορίνθῳ πρῶτοι θὰ εἰσθε πολῖται μετὰ τῶν νέων ἀδελφῶν
σας. Αὐξάνεσθε ὅμως καὶ ὅσον δια τὰ περαιτέρω θὰ φροντίσῃ
ὁ ἀγαπῶν σας πατήρ καὶ οἱ εὐμενεῖς πρὸς σᾶς θεοί. Εἴθε νὰ
σᾶς ἴδω ἐπιμελῶς ἀνατρεφομένους, εἴθε, ὅταν γίνητε νέοι, νὰ
τιμωρήσῃτε τοὺς ἐχθρούς σας. Ἀλλὰ σὺ, Μήδεια, διατί κι-
τρινίζεις; πρὸς τί τόσα δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ρέουσι;
καὶ πῶς τὴν παρειάν σου πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφεις; Μήπως
δὲν εὐχαριστεῖσαι εἰς ὅσα ἐγὼ λέγω;

ΜΗΔΕΙΑ. Τίποτε δὲν ἔχω· σκέπτομαι μόνον διὰ τὴν τύ-
χην τῶν τέκνων μου.

ΙΑΣΩΝ. Ἔχε θάρρος καὶ περὶ τῶν τέκνων σου ἐπιμελῶς
ἐγὼ θὰ φροντίσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Σοὶ ἐμπιστεύομαι καὶ πείθομαι εἰς τοὺς λόγους
σου. Ἀλλ' ὥς γυνή, εἶμαι πολὺ συνειθισμένη εἰς τὰ δάκρυα.

ΙΑΣΩΝ. Καὶ πρὸς τί, ταλαίπωρε, ἀναστενάζεις τόσον βα-
θέως δι' αὐτά σου τὰ τέκνα;

ΜΗΔΕΙΑ. Τὰ ἐγέννησα, Ἰᾶσον· καὶ ὅταν ζῶην εὐδαίμονα
πῦρσο δι' αὐτά, ἐσυλλογίσθην θλιβεράς ιδέας, ἂν δηλ. ἐκ-
πληρωθῶσιν αἱ εὐχαί σου. Ἀλλ' ἄκουσον ὅσα θέλω νὰ σοὶ
εἰπῶ ἀκόμη. Ἐπειδὴ οἱ βασιλεῖς τῆς χώρας ἀπεφάσισαν ἅπασι
νὰ μ' ἐξορίσωσιν ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐξορία καλ-
λίτερον συμφέρει εἰς ἐμὲ, καλῶς ἐγὼ τὸ γνωρίζω, διὰ νὰ μὴ
γίνωμαι δηλ. ἐμπόδιον οὔτε εἰς σὲ οὔτε εἰς τοὺς βασιλεῖς,
εἰδὼς ὅτι πολὺ ὀχληρὰ εἶμαι εἰς πάντας, διὰ τοῦτο

ἐγὼ μὲν ἀπεφάσισα ν' ἀφήσω τὴν χώραν σας· ἀλλὰ θὰ σοῦ
κάμω μίαν τελευταίαν παράκλησιν: τὰ τέκνα μου θ' ἀνατρα-
φῶσιν ἀπὸ σὲ καὶ παρακάλεσον ἐπομένως τὸν Κρέοντα ὅπως
ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὰ νὰ μὴ φύγωσιν ἐντεῦθεν.

ΙΑΣΩΝ. Δὲν γνωρίζω ἂν τὸν καταπείσω, ἀλλ' ὅμως θὰ
προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν αἴτησίν σου.

ΜΗΔΕΙΑ. Παρακίνησον καὶ τὴν σύζυγόν σου νὰ παρακαλέσῃ
τὸν πατέρα της, ὥστε τὰ τέκνα ταῦτα νὰ μὴ ἐξορισθῶσι.

ΙΑΣΩΝ. Ἐλπίζω, μάλιστα, νὰ τὴν καταπείσω, διότι καὶ
αὐτὴ, ὡς γυνή, φιλόφρονος ἔχει αἰσθήματα.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ συνεργασθῶ δι' αὐτὸν
τὸν σκοπόν. Θὰ τῇ ἀποστείλω λοιπὸν δῶρα ἐπισύροντα τὸν
θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπαράμιλλον ἔχοντα καλλονήν.
Ναί, θὰ τῇ προσφέρω κατάλεπτον πέπλον καὶ στέμμα χρυσο-
τόρευτον τὰ ὅποια θὰ τὰ δώσω εἰς τὰ τέκνα μου διὰ νὰ τὰ
φέρωσιν εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἄς μοι φέρῃ εἰς ὑπηρετῆς ὀλίγη ὥρα
τὸ κόσμημα τοῦτο. Ἡ εὐδαιμονία τῆς συζύγου σου θὰ εἶναι
μεγάλῃ, διότι ὅχι μόνον ὁ σύζυγός της εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων,
ἀλλὰ καὶ θὰ κατέχῃ κόσμημα τὸ ὅποιον εἰς τοὺς ἀπογόνους
τοῦ ἔδωκε ποτε ὁ πάππος μου Ἥλιος. Λάβετε λοιπὸν, ἅ-
τά τέκνα, τὰ γαμήλια αὐτὰ δῶρα καὶ δότε τα εἰς τὴν μακαρίαν
βασιλόπαιδα νύμφην. Δὲν εἶναι δῶρα ἀξιοκαταφρόνητα.

ΙΑΣΩΝ. Καὶ πρὸς τί τὰ στερεῖσαι σύ; Μήπως νομίζεις ὅτι
στεροῦνται τὰ ἀνάκτορα πέπλων, ὅτι σπανίζει εἰς αὐτὰ ὁ χρυ-
σός; Ἔχε τα σὺ, μὴ τὰ δίδῃς. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν
αὕτη μ' ἀγκιπᾷ, τότε θα μὲ προτιμήσῃ ἀπὸ κάθε ἄλλου
χρυσόν.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὅχι δὲν θέλω· τὰ δῶρα πολλάκις, λέγεται, ὅτι
καὶ τοὺς θεοὺς πείθουσι, εἰς δὲ τοὺς θνητοὺς προτιμώτερος
εἶναι ὁ χρυσὸς ἀπὸ χιλίους ἄλλους λόγους. Ἐκείνην τῶρα εὐ-
νοεῖ ἡ τύχη, μεγαλύνει ὁ θεός, βασιλεύει τῶρα ἡ νέα σύζυ-
γος. Διὰ δὲ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων μου ὅχι μόνον χρυσόν
ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου εἶμαι ἐτοίμη νὰ θυσιάσω.

Ἄλλ' ὦ τέκνα, πηγαίνετε εἰς τὸν πλούσιον οἶκον τοῦ πατρὸς σας, εὑρετέ τὴν νέαν σύζυγόν του, καὶ ἰδικήν μου δέσποιναν, ἱκετεύσατέ τὴν ὅπως σᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγητε ἐκ ταύτης τῆς γῆς καὶ δότε εἰς αὐτὴν τὰ δῶρα ταῦτα. Πηγαίνετε ὀγκύτωρα καὶ εἴθε αἰσίας ἀγγελίας εἰς τὴν μητέρα σας νὰ φέρητε.

ΧΟΡΟΣ. Ἐλπίς πλέον δὲν ὑπάρχει ὅτι θὰ ζήσουν τὰ τέκνα ταῦτα, τὰ δυστυχῆ, τὰ ταλαίπωρα· ὦ! εἰς τὸν ὄρυμον τοῦ θανάτου πηγαίνουν δεχομένη ἡ νύμφη τὰ κατάχρυσα δῶρα, φεῦ! τὸν θάνατον τὸν παγερὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς δέχεται. Μ' αὐτὰ τὰ στολίδισα, θάμακρην τὴν ὀλοξάνθον κόμην τῆς καὶ εἰς τὸν Ἄδην αὐτὴν θ' ἀποστείλῃ. Θὰ τὴν μαγεύσῃ ἡ καλλονὴ καὶ τὸ θέλγητρον τοῦ πέπλου, θὰ γοητεύσῃ αὐτὴν τοῦ χρυσοτεύκτου στεφάνου ἡ λάμνις καὶ ἔπειτα εἰς τὸν Ἄδην θὰ ὑμνήσῃ τὸν γάμον τῆς. Εἰς παγίδα οἰκτρὰν θὰ ἐμπέσῃ, εἰς τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου ἡ δύστηνος· ὦ! τὴν κακὴν τῆς τύχην ποτὲ δὲν θ' ἀποφύγῃ. Σὺ δὲ, ταλαίπωρε, κακόνυμφε τοῦ βασιλέως γαμβρὲς, φεῦ, δὲν γνωρίζεις τὸν ὀλεθρον ὁ ὁποῖος θὰ καταλάβῃ τὰ τέκνα σου καὶ αὐτὴν τὴν νέαν σύζυγόν σου. ὦ! παρῆλθεν ἡ προτέρα εὐτυχία σου. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου θλίψιν, ὦ γύναι, στενάζω, διότι μέλεις τὰ τέκνα σου αὐτὰ νὰ φονεύσῃς, διὰ τὸν νέον τοῦ συζύγου σου γάμον, διὰ τὴν ἀπιστίαν τὴν ὁποῖαν ἔδειξεν οἰκτρῶς ἐγκαταλείψας σε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἐλυτρώθησαν, δέσποινα, ἐκ τῆς ἐξορίας τὰ τέκνα σου, καὶ ἀσμένως ἡ βασίλισσα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἔλαβε τὰ δῶρά σου. Ἀλλὰ... πρὸς τί ταραχὴ σε κατέλαβε ἐν ᾧ ὥφειλες νὰ χαρῆς;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλοίμονον!

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν συμφωνοῦσι μὲ τὴν ἀγγελίαν τὴν ὁποῖαν σοὶ ἔφερα.

ΑΗΔΕΙΑ. Καὶ πάλιν ἀλλοίμονον!

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Μήπως καταστροφὴν κάμμιαν ἀνήγγειλας

ἐν ἀγνοίᾳ μου, μήπως ἠπατήθην εὐτυχῇ τὴν ἀγγελίαν νομίσας;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀνήγγειλας ὅ,τι ἔπρεπε ν' ἀναγγείλῃς· δὲν παραπενοῦμαι διὰ σέ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Πρὸς τί λοιπὸν σκυθρωπάζεις καὶ κλαίεις;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄχ! ἀνάγκη σκληρὰ μὲ βασανίζει, ὦ γέρον· καὶ παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρ' ἐμοῦ τῆς ἰδίας συνελήφθη ὀλεθρία ἀπόφασις.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Ἐχε θάρρος· καὶ σὲ μίαν ἡμέραν θὰ ἐπαφέρωσι τὰ τέκνα μου ἐκ τῆς ἐξορίας.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλὰ, πρὶν τούτου, ἄλλους ἐγὼ θὰ ἐξορίσω.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. Καὶ ἄλλαι μητέρες, καὶ ὅχι σὺ μόνη, ἀπεχωρίσθησαν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ὁ θνητὸς νὰ ὑπομένῃ, ὀφείλει εἰς τὰς συμφοράς.

ΜΗΔΕΙΑ. Ναι, θὰ τὸ κάμω, ἀλλὰ πηγαινὲ εἰς τὸν οἶκον καὶ περιποιήσου τὰ παῖδιά καθὼς συνειθίζεις καθ' ἡμέραν. ὦ τέκνα, τέκνα μου, σεῖς μὲν ἔχετε πόλιν καὶ οἶκον καὶ μακρὰν ἐγκαταλείψαντες ἐμεῖς θὰ κατοικήσῃτε ἐνταῦθα, στερημένα πάντοτε μητρός. Ἀλλ' ἐγὼ ἡ ἀθλία εἰς ξένην γῆν θὰ ἐξορισθῶ, πρὶν ἀπὸ σᾶς ὠφεληθῶ, πρὶν εὐτυχῇ σᾶς ἰδῶ, πρὶν αἰσίως νυμφευθῇτε, πρὶν εἰς τὸν γάμον σας παρασταθῶ, πρὶν τὰς λαμπάδας τοῦ ὑμεναίου ἀνάψω. Εἰς μάτην, ὦ τέκνα, σᾶς ἀνέθρεψα, εἰς μάτην ἐμόχθουν καὶ ἀπὸ κόπους ἠφανίζομην, εἰς μάτην τὰς στυγερὰς τῆς γέννας ἀλγῆδόνας ὑπέφερα. Ἠλπιζον, ἡλπιζον ἡ ἀθλία πολλὰς ὠφελείας ἀπὸ σᾶς, ἡλπιζον γηροκρασίαν παρ' ἡμῶν ν' ἀπολαύσω, καὶ ὅταν ἀποθάνω ἡλπιζον τῶν τέκνων μου αἱ χεῖρες νὰ μὲ θωπεύωσι καὶ εἰς αὐτῶν τὰς ἀγκάλας νὰ ἐκπνεύσω, πρᾶγμα ἂφ' ὅλους φθονούμενον. Ἀλλὰ τῶρα ἀπέπτυσαν αἱ ἐλπίδες, διελύθησαν τὰ ὄνειρα ὅλα· διότι ἂφ' οὗ ἀπαξ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σᾶς βασανισμένην ζῶν θὰ διάξω, καὶ δυστυχίας μόνον θὰ ὑποφέρω. Σεῖς δὲ οὐδέποτε πλέον τῆς μητρός σας τὸ πρόσωπον θὰ ἴδῃτε, διότι εἰς ἄλλην ζωὴν θὰ μεταβῇτε τῶρα. Φεῦ, φεῦ! Ἀλλὰ τί μὲ

Βλέπετε τέκνα μου; Τί γελᾶτε τὸν τελευταῖον γέλωτα; πρὸς τί τὰ δροσερά σας χεῖλη τὸ τελευταῖον διαχαράσσουν μειδιάμα; Αἰαῖ, τί νὰ κάμω; Οὐρανέ! πετᾶ ἡ καρδιά μου, φεύγει ἄχ! τί ἔπαθα ἀφ' οὔτου εἶδον τὸ χαρωπὸν τῶν τέκνων μου βλέμμα; Ἄ! δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ. Ἐρρέτωσαν πλέον τὰ πρῶτα σχέδιά μου, αἱ πρῶταί μου σκέψεις. Μαζὴ τὰ τέκνα μου θὰ τὰ λάβω ἐν τῇ ἐξορίᾳ. Διὶ νὰ τιμωρήσω τὸν Ἰάσονα πρέπει νὰ δυστυχῇσωσιν αὐτὰ, πρέπει διὰ νέων κακῶν τὴν καρδίαν μου νὰ σπαράξω; Ὅχι, ὄχι. Ἐρρέτωσαν τὰ ἀρχαῖά μου σχέδια. Ἀλλὰ τί πάσχω; τί κάμνω ἐγώ; γέλωτα εἰς τοὺς ἐχθρούς μου ὀφείλω νὰ ἐμπνεύσω, ἀτιμωρήτους αὐτοὺς ν' ἀφήσω; Πρέπει νὰ τολμήσω, ν' ἀποφασίσω. Ἀλλὰ πρὸς τί ἀνανδρία νὰ με καταλάβῃ, πρὸς τί δειλίας αἰσθήματα εἰς τὴν ψυχὴν μου νὰ εἰσδύσωσιν; Εἰσέλθετε, τέκνα μου, εἰς τὸν οἶκον. Ἐκεῖνος δὲ εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῶν θυμάτων μου, ἐκεῖνος ἄς φροντίσῃ περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ τὴν χεῖρά μου ποτὲ ἀνάνδρον δὲν θέλω καταστήσει. Ἀλλὰ, καρδιά μου, μείνον ἐνταῦθα, μὴ πράξῃς ἔργα στυγερά. Ἀφες αὐτὰ, ἀθλία, φείσθητι τὰ ταλαίπωρα τέκνα σου. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ θὰ σὲ συντροφύουν καὶ τοῦ βίου σου τὸ θέλγητρον θὰ εἶναι. Ναί, μὰ τοὺς ἐν Ἀθῇ θεοὺς, μὰ τοὺς ἐκδικητικούς αὐτοὺς θεοὺς, ποτὲ δὲν θέλω ἐκθέσει τὰ τέκνα μου εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰς ὕβρεις. ὦ! ν' ἀποθάνωσι πέπρωται ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μητρός των καὶ τὸ πεπρωμένον αὐτὸ ποτὲ δὲν θ' ἀποφύγωσι. Καλῶς ἐγὼ τώρα γνωρίζω ὅτι ἡ νεόνυμφος βασιλισσα, ἥτις στέφανον μὲν ἔχει ἐπὶ καφαλῆς τῆς καὶ πέπλον εἰς τὸ σῶμά της, αὐτὴ ναί, τώρα ἐκπνέει ἡ δύστηνος με σκληρὰς ἀγωνίας. Ἀλλ' ἤδη εἰσῆλθον ἅπαξ εἰς τὴν ἰδὸν τοῦ ὀλέθρου, καὶ διὰ τοῦτο μ' ὀλεθριωτέρους πόνους μου εἰς τὸν Ἀἰδὸν θὰ τὰ στείλω καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ τὰ ὁμιλήσω. Δότε μοι ὦ τέκνα μου, νὰ φιλήσω τὴν τρυφεράν σας χεῖρα. ὦ χεῖρ φιλτάτη, ὦ φιλτάτη κεφαλὴ καὶ εὐγενὲς μορφή, ὦ εἶθε νὰ εὐδαιμονήσητε, ἀλλὰ ἐκεῖ — εἰς τὸν Ἀἰδὸν τὴν ἐδῶ

εὐτυχίαν ὁ πατήρ σας τὴν κατέστρεψε. ὦ βλέμμα γλυκὺ, ὦ δέρμα τρυφερόν, ὦ τέκνων γλυκεῖα μορφή. Πηγάζετε, πηγάζετε, τέκνα μου. Δὲν δύναμαι πλέον πρὸς σᾶς τὸ βλέμμα μου νὰ στρέψω, ἀλλὰ μ' ἐνίκησαν τὰ ὀλέθρια σχέδια. Συναισθάνομαι ὅτι στυγερόν ἔγκλημα μέλλω νὰ πράξω, ἀλλ' ὁ θυμός μου εἶναι μανιώδης, εἶναι ἀνώτερος τῆς θελήσεώς μου. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ προξενῶν πολλὰ δεινὰ εἰς τοὺς ἀθλίους θνητοὺς.

ΧΟΡΟΣ. Πολλάκις εἰς λεπτὰ ζητήματα ἦλθον, πολλάκις συνεζήτησα περισσότερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τὸ γυναικεῖον φύλον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ὑπάρχει μούσα, ἥ τις ἐμπνέει εἰς αὐτάς τὴν σοφίαν ὅχι ὅμως εἰς ὅλας, ἀλλ' εἰς ὀλίγας, ἴσως μεταξὺ πολλῶν μίαν ἤθελες εὔρει ὥστε καὶ αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ξένοι τῶν Μουσῶν. Νομίζω ὅτι μεταξὺ τῶν θνητῶν ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἐγέννησαν τέκνα, καὶ δὲν ἐνετρήσαν εἰς τοῦ ὑμεναίου τὰς ἡδονάς, αὐτοὶ ζῶσι πολὺ εὐτυχέστερον τῶν ἐγγάμων. Οἱ μὲν ἄτεκνοι, οὔτε τὰς γλυκύτητας τῶν τέκνων τῶν συναισθανθέντες, ἀλλ' οὔτε τὰς πικρίας τῶν γευθέντες, αὐτοὶ εἶναι ξένοι πολλῶν μόχθων καὶ ἀγώνων· ἀλλ' ἐκεῖνοι εἰς τῶν ὀπίσθεν τὸν οἶκον φίλτατα τέκνα ὡς γλυκεροὶ αὐξάνουσι βλαστοί, αὐτοὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον ὑπὸ πολλῶν φροντίδων βασανίζονται καὶ πλείστους ὑποφέρουσιν ἀγῶνας. Καὶ πρῶτον μὲν φροντίζουν πῶς ν' ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των, ἔπειτα πῶς νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ μέλλον των καὶ τελευταῖον ἂν καλοὶ ἢ κακοὶ γίνονται οἱ πολῖται. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἀδηλὸν καὶ ἀναριθμήτους φροντίδας εἰς τοὺς γονεῖς ἐμβάλλει. Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον δεινὸν τῶν θνητῶν, ἡ φρικωδέστερα συμφορὰ εἶναι αὕτη: ἀφ' οὗ ζῶσι καλῶς, ἀφ' οὗ σφριγῶντες νέοι ἐγιναν καὶ ἀγαθοὶ πολῖται, ἐπέρχεται τότε ὁ θάνατος, μαραίνει καὶ τὰ καταστρέφει καὶ στέλλει τὰ πρὶν σφριγῶντα σώματά των εἰς τὸ ταρτάριον τοῦ Ἀἰδου σκότος. Εἰς τόσας λοιπὸν δυστυχίας πρὸς τί τάχα οἱ θεοὶ καὶ τὴν φρικωδέστεραν ὅλων νὰ προσθέτωσι, τὸν θάνατον τῶν τέκνων;

ΜΗΔΕΙΑ. Πρὸ πολλοῦ τῶν σχεδίων μου τὴν ἐκβασιν περιμένουσα, ἐλπίζω νὰ λάβω καμμίαν νέαν εἶδσιν. Ἀλλὰ βλέπω ἐρχόμενον ἓνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ἰάσωνος· ἡ μορφή του φαίνεται συγκεκινημένη καὶ νομίζω ὅτι καμμίαν νέαν δυστυχίαν ἢ ἀναγγελίαν εἰς ἡμᾶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἀφ' οὗ ἀπαξ τοιοῦτον ἐγκλημα στυγερόν κατηργάσθης, ἐδῶ μένεις ἀκόρη; Φεῦγε, φεῦγε, Μήδεια, εἴτε διὰ ξηρᾶς, εἴτε διὰ θαλάσσης, εἴτε δι' οἶον δήποτε ἄλλον τρόπον.

ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ διατί εἶμαι ἀξία τοιαύτης φυγῆς;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου ἡ κόρη τοῦ βασιλέως Κρέοντος, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος πατήρ της ἔνεκα τῶν δηλητηρίων μὲ τὰ ὅποια τοὺς ἡράνισας.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί ὠραία εἶδσιν; πόσῃν χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν μου αἰσθάνομαι; ὦ! μετὰ τῶν εὐεργετῶν καὶ τῶν φίλων μου θὰ σὲ καταγράψω.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἀλλὰ μαίνεσαι λοιπόν, ὦ γύναι; Οἱ βασιλεῖς κατεστράφησαν, πανέστιος ὁ οἶκός των ἀνετράπη καὶ σὺ ἀπ' ἐναντίας χαίρεις καὶ διόλου δι' αὐτὰ δὲν φοβεῖται;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐχω πολλὰ νὰ σ' ἀπαντήσω ὦ φίλε, ἀλλὰ μὴ ὀργίζου καὶ εἰπέ μοι τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἀπέθανον. Πολὺ μεγαλειτέραν χαρὰν εἰς ἡμᾶς θὰ ἐμβάλης, μ' ὅσους σκληροτέρους πόνους μᾶς εἴης ὅτι ἀπέθανον οὗτοι.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἀφ' οὗ τὰ δύο τέκνα σου μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἦλθον ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ νυμφικὰ δωμάτια, ὅλοι ἡμεῖς οἱ ὑπηρεταὶ ἐχάρημεν, ἐν ᾧ βαρεῖα λύπη μᾶς ἐβαρύνειε πρότερον διὰ τὰς συμφορὰς σου. Ἀλλ' αἰφνης μετὰ τῶν ὧν ἐκυκλοφόρησεν ἡ φήμη ὅτι σὺ καὶ ὁ σύζυγός σου διελύσατε τὰς πρώτας ἐριδὰς σας καὶ συμφιλώθητε εὐλικρινῶς. Τότε ἄλλος μὲν τὴν χεῖρα τῶν τέκνων ἐφίλει καὶ ἄλλος τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν των. Ἐγὼ δὲ αὐτὰς, μεγάλας χαρὰς ἠκολούθησα τὰ τέκνα εἰς τῶν γυναικῶν τὰ δωμάτια. Ἀλλ' ἡ βασίλισσα, τὴν ὁποίαν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν σῶρα,

πρὶν μὲν ἴδῃ τὰ τέκνα σου, πρόθυμον βλέμμα εἰς τὸν Ἰάσωνα ἔστρεψε· ἀλλ' ἔπειτα ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔστρεψε τὰς ὀλολεύκους παρειὰς της, ἀποστρεφόμενη τὴν θεὰν τῶν τέκνων σου. Ἀλλ' ὁ σύζυγός σου κατηύνασεν ἀμέσως τὴν ὀργὴν τῆς νεάνιδος, λέγων: Μὴ τὰ ἐχθρεύσῃ, ἀγάπα τα ὡς φίλους τοῦ συζύγου σου, παῦσον τὸν θυμὸν σου, καὶ στρέψον εἰς αὐτὰ τὸ βλέμμα σου· λαβε δ' ἀπὸ τὰς χεῖρας των τὰ δῶρα καὶ πείσον τὸν πατέρα σου, ὅπως μὴ τὰ ἐξορίσῃ, χαρίζομενος εἰς ἐμέ. Αὐτὴ δὲ καθὼς εἶδε τὰ στολίδια, ἐστράφη ἀμέσως καὶ συγκατένευσεν εἰς τοῦ ἀνδρός της τοὺς λόγους. Καὶ πρὶν ἐκ τοῦ οἴκου ἀναχωρήσῃ ὁ πατήρ καὶ τὰ τέκνα, περιεβλήθη τὸν παμποικίλον πέπλον, ἔβαλεν ἐπὶ τῆς κόμης της τὸ ὀλόχρυσον στέμμα, ἔταξιθέτησε τὰ μαλλία της ἀπέναντι λαμπροῦ καθρέπτου, καυχωμένη εἰς τὴν αἴψυχον τοῦ σωματός της εἰκόνα. Ἐσηκώθη ἔπειτα ἐκ τοῦ θρόνου καὶ διήρχετο τὰ δωμάτια, μεγαλοπρεπῶς βαδίζουσα μὲ τοὺς ὀλολεύκους πόδας της, ὑπερχαίρουσα εἰς τὰ δῶρα, στρεφούσα τὸν λαμπρόν της καὶ ὀπισθεν βλέπουσα τὸ ἀνάστημά της. Ἐντεῦθεν ὅμως φοβερόν θέαμα τὴν ὁρασίην μας κατέπληξεν. Μετεβλήθη ἀμέσως τὸ χρῶμά της, ὦρια, πηγαίνει νὰ περιπατήσῃ, δὲν δύναται, τρέμει, πλησιάζει νὰ πέσῃ καὶ μόλις ἐπιστηρίζεται εἰς τὸν θρόνον της. Μία οὐ γραιὴ ὑπηρετοῖα, νομίζουσα ὅτι ὀργὴ τοῦ Πανδὸς ἢ ἄλλου τινὸς θεοῦ τὴν κατέλαβε, φοβεροῦς ἐξεβαλε μυκηθμούς. Αὐτὴ ὅμως λευκοὺς ἀφρὺς ἀπὸ τὸ σῶμα της ἐξεχειλίξε, συνεστρεφόντο τῶν ὀφθαλμῶν της αἱ κόραι καὶ εἰς τὸ δερμα της δὲν ἐναπέμεινεν αἷμα. Θρηνηῖ ἀκλόουθως πολὺ θλιβερώς καὶ ἐκ τῶν βυθῶν τῆς καρδίας της ἀναγεννάει. Ἀλλ' ἡ μὲν τότ' εἰς τοῦ πατρὸς της τὸ δωμάτιον ὤρμησεν, ἄλλη εἰς τοῦ νέου συζύγου της, διὰ νὰ εἰπῶσι τῇ νεονύμφῃ τὰς συμφορὰς. Ὁ οἶκος δὲ ὅλος ἀπὸ ὀξείας στεναγμοῦ ἀντήχει. Ὅσον δὲ χρόνον θέλει ὁ ταχὺς ἱπποδρόμος ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σταδίου, μετὰ τόσον καὶ αὕτη ἤνοιξε τὸ μαρμαμένον ὄμμα της, φοβερώς ἀνεστέναζε καὶ ἐσηκώθη ἡ ἀθλία.

Διπλαῖ συμφοραὶ τὴν ἐπεύραζον, διπλᾶ τὴν ἐβασάνιζον πάθη, διότι ὁ μὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χρυσοὺς στέφανος φλόγας φρικώδεις ἐξέπευπε, ὁ δὲ λεπτὸς πέπλος, τῶν τέκνων σου τὸ δῶρον, κατεκερμάτιζε τὰς λεπτὰς σάρκας τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος. Καταφλεγομένη ἐν μέσῳ πυρός, νὰ φύγη ζητεῖ ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ οἰοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν κυματιζοῦσαν κόμην τῆς τὸν στέφανον ζητεῖ νὰ ρίψῃ. Ἀλλ' ἀκλόνητος ἦτον ἐρρημοσμένος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, ἐν ᾧ τὸ πῦρ, ἐπειδὴ τὴν κεφαλὴν τῆς ἡ βασιλίσσα εἶχε σείσει, ζωηρότερον ἔλαμπεν ἤδη Πίπτει λοιπὸν εἰς τὴν γῆν ἐκ τῶν σκληρῶν τῆς πόνων καταβαλλομένη, ἐν ᾧ τόσον εἶχε μεταβληθῇ ὥστε μόνος ὁ πατήρ τῆς ἠδύνατο ἴσως νὰ τὴν γνωρίσῃ. Τὸ πῦρ τῶν ὀμμάτων τῆς εἶχε σταθῆ, ἐμαράνθη τοῦ προσώπου τῆς ἡ ζωηρότης, αἷμα μὲ πῦρ συμπεφυρμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ἔσταζεν, ἐν ᾧ αἱ σιρκές ἐξερχίζοντο ἐκ τῶν ὀστέων τῆς, ἀπὸ τὰ ἐνεργητικὰ δηλητήρια καταβαλλόμεναι, ὡς τὰ δάκρυα τῆς καιομένης πίσσης. Οὐδεὶς ἐτόλμα τὴν νεαράν νὰ πλησιάσῃ, διότι εἶχον ἤδη τὴν τύχην διδάσκαλον· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος πατὴρ μὴ γνωρίζων τῆς συμφορᾶς τὸ μέγεθος, προσῆλθεν αἴφνης εἰς τὸ δωματίον καὶ προσέπεσεν εἰς τὴν κόρην του. Ἀνεστῆναξεν ἐκ τοῦ βήθους τῆς ψυχῆς του, ἐνηγκαλίσθη τὸ σῶμά τῆς, τὸ γλυκεφίλησε καὶ ἔλεγε θρηῶν: Ἀθλία κόρη, τίς θεὸς τόσον ἀτίμως σὲ κατέστρεψε; Ποῖος μὲ ἀπωρράνισε λοιπὸν καὶ τὸν λάκκον σου ποῖος τὸν ἔσκαψε; Ἀλλοῖμονον! τέκνον μου, ὦ! μαζὶ σοὶ θέλω ν' ἀποθάνω. Ἀφ' οὗ δὲ ἔπαυσε τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς θρήνους, θέλων νὰ σηκωθῇ ἐκολλήθη εἰς τὸν πέπλον, καθὼς καλλᾶται εἰς τὴν δάφνην ὁ κισσὸς καὶ φεβρὸς ἄγων τότε διηγέρθη. Αὐτὸς μὲν ἤθελε τὸ γόνυ του νὰ σηκώσῃ, ἐν ᾧ αὐτὴ πρὸς ἐαυτὴν τὸν εἶλκυε· ἂν δὲ ἤθελε διὰ βίας νὰ χωρισθῇ, ἀπέσπα τότε ἀπὸ τῶν ὀστέων τὰς γυναικείας τοῦ σώματος. Μετὰ πολὺ δὲ ἀπεχωρίσθη, ἀλλ' ἤδη ἡ ψυχὴ τοῦ εἶχε πετάξει καὶ τὸν κατέβηκε πλέον ἢ σκληρὰ συμφορὰ. Νεκροὶ τῶρα κεῖνται πατήρ καὶ κόρη ἠγκαλισμένοι καὶ ἐτελέσθη συμφορὰ θρηῶν

ἀξία καὶ δακρύων. Καὶ ὅ,τι μὲν σὲ ἀφορᾷ τὸ παρατρέχω, διότι εἶσαι ἱκανὸς ν' ἀποφύγῃς τὴν τιμωρίαν σου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πρώτη φορὰ καθ' ἣν ματαίαν σκιαν τοὺς θνητοὺς θεωρῶ, οὔτε φοβοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι οἱ νομιζόμενοι σοφοὶ καὶ περὶ τῶν λόγων φροντίζοντες ὅτι μωροὶ οὗτοι καὶ πανάθλιοι εἶναι. Κάνεις ἐκ τῶν θνητῶν δὲν εἶναι εὐδαίμων. Ἰὼς μὲν ἡ τύχη τοῦ ἑνὸς ὑπερτερεῖ τὴν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' εὐτυχία ἀληθῶς εἰς οὐδένα ὑπάρχει.

ΧΟΡΟΣ. Ὁ θεὸς, ὡς φαίνεται, ἐπεσώρευσε σήμερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰάσονος δικαίως ποινὴς εἰς αὐτόν. Ταλαίπωρε νεάνις, πῶς οἶκ εἶρομεν τὰς συμφορὰς σου, ὦ κόρη τοῦ Κρέοντος, ἥτις καταβαίνει τοῦ Ἀδου τὴν κλίμακα, μόνον καὶ μόνον διὰ τοὺς γάμους τοῦ Ἰάσονος;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀπεφάσιτα, ὦ φίλαι, ὅσον τὸ δυνατόν ὀγλιγορότερον νὰ φονεύσω τὰ τέκνα μου καὶ νὰ φύγω τῆς γῆς ταύτης, φοβουμένη μήπως βραδύνω καὶ εἰς ἄλλην ἐχθροτέραν χεῖρα τὸν φόνον τῶν τέκνων μου ἐγκαταλείψω. Σκληρὰ ἀνάγκη εἶναι ὅπως ἀποθάνω· καὶ ἀφ' οὗ εἶναι ἀνάγκη κάλλιον νὰ τὰ φονεύσω ἐγὼ, ἢ ὅποις τὰ ἐγέννησα. Ἐμπρὸς καρδίᾳ, ὀπλίζου. Ἀθλία χεῖρ, λάβε τὸ ξίφος, λάβε τὸ εὐθύς· ἐμπρὸς εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου προχώρει. Μὴ ἀνανδρίαν! λήθην εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν τέκνων. Μὴ ἀναπολήσῃς ὅτι σὺ τα ἐγέννησας, ὅτι φίλτατα εἶναι. Λησμονήσον τοῦλάχιστον διὰ τὴν στιγμήν ταύτην, καὶ ἔπειτα ἐνθυμοῦ τὴν σκιάν των, θρήνει ἔπειτα διηνεκῶς. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ φονεύσω, φίλτατα πάλιν θὰ εἶναι, ἐν ᾧ ἐγὼ ἡ δυστυχέστερα τῶν γυναικῶν θὰ γίνω.

ΧΟΡΟΣ. Ὡ γῆ καὶ σὺ ἄστρον λαμπρὸν τοῦ ἡλίου, ἴδετε ἴδετε τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν γυναῖκα, πρὶν δολοφόνον χεῖρα κατὰ τῶν τέκνων τῆς ὑψώσῃ. Ἀπὸ σὲ τὸ χρυσὸν ἄστρον κατὰγονται καὶ ἔγκλημα εἶναι διὰ χειρῶν ἀνθρωπίνων θεῖον αἷμα νὰ χύνηται. Ἀλλ' ὦ φῶς διογενές, κατεύνασον αὐτῆς τὴν μανίαν, μακρὰν ἐξόρισον ἐκ τῶν οἰκῶν τὴν αἰμοστάλακτον Ἑρινὺν τὴν ὅποιαν θεοὶ ἐκδικητικοὶ ἀπέστειλαν. Μάτην, ἀθλία, διὰ

τὰ τέκνα σου ἐμόχθησας, εἰς μάτην τὰ ἐγέννησας, ὦ σὺ ἡ διελθοῦσα ἐκ τοῦ μαύρου καὶ ἀξένου τῶν συμπληγάδων στενοῦ. Ἀθλία, ποῖα μανία σὲ κατέλαβε καὶ πόσον ἀσπλαγχνος κατέστης;

ΠΑΙΔΕΣ. Ἄχ! τί νὰ κάμω; πῶς νὰ φύγω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μητρός μου;

ΧΟΡΟΣ. Ἀκούεις, ἀκούεις τὰς φωνὰς τῶν τέκνων; Ἀθλία, κακοτύχε Μήδεια; Νὰ εἰσέλθω; Ἄ! πρέπει νὰ βοηθήσωμεν τὰ ταλαίπωρα, νὰ τὰ σώσωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν μαινάδα.

ΠΑΙΔΕΣ. Ναὶ, ναὶ, νὰ μᾶς βοηθήσητε. Ἄ! μὴν ἀργῆτε. Ἰδοῦ, ἰδοῦ μᾶς πλησιάζει τὸ ξίφος.

ΧΟΡΟΣ. Πέτρα λοιπὸν εἶσαι ἢ ἐκ σιδήρου εἶναι καὶ ἡ καρδιά σου τολμᾷς παναθλία τὰ ἴδια τέκνα σου νὰ φονεύσῃς; Μίαν, μίαν καὶ μόνην μητέρα γνωρίζω ἣτις ἐφόνευσε τὰ τέκνα τῆς, τὴν Ἰωὴ εἰς τὴν ὁποῖαν μανίαν οἱ θεοὶ ἀπέστειλαν, ὅταν ἡ τοῦ Διὸς σύζυγος τὴν ἐδίωξεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων καὶ πλανήτιδα τὴν εἶχε καταστήσει. Ἀλλ' εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσεν ἡ δυστυχὴς διὰ τὸ στυγερὸν κακούργημά της. Εἶχεν ἀπλώσει τὸν ποδᾶ της ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς θαλάσσης καὶ τοιοῦτοτρόπως μετὰ τῶν τέκνων τῆς συναπέθανε. Τί φρικωδέστερον τούτου εἶναι ποτε δυνατὸν νὰ γίνῃ; ὦ γάμε μυσαρὲ, πόσα κακὰ κατηργάσθης;

ΙΑΣΩΝ. Γυναῖκες, αἵτινες ἴστασθε ἐνταῦθα, ποῦ εἶναι ἡ Μήδεια ἣτις τοσαῦτα κακούργηματα ἐν τῷ οἴκῳ κατηργάσθη καὶ ἡ ὁποία θὰ ἐδραπέτευσεν ἤδη. Εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς γῆς ὦ! πρέπει νὰ κρυφθῇ, εἰς τοῦ αἰθέρος τὸ ὕψος ὡς πτηνὸν νὰ ἀνέλθῃ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν τῆς δι' ὅσα κακὰ εἰς τῶν βασιλέων τὸν οἶκον κατηργάσθη. Μήπως ἐνόμισεν ὅτι μετὰ τοιαῦτα στυγερά ἐγκλήματα ὅτι ἀτιμώρητος ἐκ τῆς χώρας θὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν φροντίζω πόσον δι' αὐτὴν, ὅσον φροντίζω διὰ τὰ τέκνα μου. Ἀλλ' ἐκείνην μὲν καλῶς θὰ τιμωρήσουσιν οἱ ὑπ' αὐτῆς βλαφθέντες· ἐγὼ ὅμως ἦλθον ἐνταῦθα νὰ σώσω τὰ τέκνα μου, φοβούμενος μήπως ἡ βασιλικὴ οἰκὸς

γένεια τὰ τιμωρήσῃ, ἐκδικουμένη ἐπ' αὐτῶν τῆς μητρός των τὰ ἐγκλήματα.

ΧΟΡΟΣ. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὰς νέας συμφορὰς σου, τὰ νέα οἰκτρὰ πάθη σου. Διότι ἄλλως δὲν θὰ ὠμίλεις τοιοῦτο τρόπος.

ΙΑΣΩΝ. Τί συνέβη λοιπὸν; Μήπως θέλει καὶ ἐμὲ νὰ φονεύσῃ;

ΧΟΡΟΣ. Ἀπέθανον τὰ τέκνα σου ὑπὸ τῆς μητρός των αὐτῆς φονευθέντα;

ΙΑΣΩΝ. Τί λέγεις, ἀλλοίμονον! ὦ! λοιπὸν μὲ καταστρέφεις;

ΧΕΡΟΣ. Μάθε ὅτι τὰ τέκνα σου δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

ΙΑΣΩΝ. Ποῦ λοιπὸν τὰ ἐφόνευσεν; ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἔξω;

ΧΟΡΟΣ. Ὅταν ἀνοίξωσιν αἱ θύραι θὰ ἴδῃς τὰ αἰμοδαμμένα τέκνα σου.

ΙΑΣΩΝ. Ἀνοίξατε ὀλίγωρα τὰ κλεῖθρα, ἐκβάλλετε τοὺς ἀρμύς, ὅπως ἴδω τὰς δύο οἰκτρὰς συμφορὰς μου, τὰ τέκνα μου φονευθέντα καὶ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ τιμωρήσω.

ΜΗΔΕΙΑ (1). Πρὸς τί τὰς θύρας ἀνοίγεις, πρὸς τί τοὺς νεκροὺς ζητεῖς νὰ εὕρῃς καὶ ἐμὲ τὴν δολοφόνον αὐτῶν; Παῦσον ἀπὸ τὸν μόχθον αὐτόν· καὶ ἂν ἔχῃς ἀνάγκην ἐμοῦ εἰπὲ ὅτι θέλεις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μ' ἐγγίσῃς μὲ τὴν χεῖρά σου. Τὸ ὄχημα αὐτὸ ὁ πάππος μου Ἥλιος μοι τὸ ἔδωκεν, ὡς βοήθειαν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

ΙΑΣΩΝ. ὦ γύναι μυσαρὰ, παναθλία, ὦ μισουμένη ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων! Πῶς ἐτόλμησας, ἀθλία, ξίφος φοινκὸν εἰς τὰ ἀπχλὰ τῶν τέκνων σου στήθῃ νὰ ἐμπήξῃς καὶ ἀτεκνον

(1). Ἡ Μήδεια δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐφ' ἄρματος ὀχουμένη διέρχεται τοὺς αἰθέρας καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ὁμιλεῖ τὸν Ἰάσωνα.

ἐμὲ νὰ ἐγκαταλείψῃς ; Καὶ ἀφ' οὗ τοιοῦτον στυγερὸν κακὸν ἔργον ἐπράξας, τολμᾷς νὰ ἴδῃς τὸν ἥλιον, τολμᾷς νὰ βλέπῃς τὴν γῆν. ὦ εἴθε κακὴ κακῶς ν' ἀπολεσθῇς ! Τώρα συναισθάνομαι τὴν ἀπάτην μου. Ἥμην μωρὸς καὶ ἡπατώμενον μεγάλως ὅταν λαβὼν σε ἐκ γῆς βαρβάρου εἰς οἶκον σὲ ἔφερα ἑλληνικόν, σὺ ἦτις ἐπρόδωκας καὶ τὸν πατέρα σου καὶ τὴν γῆν ἣ-τις σ' ἀνέθρεψε. Ἀλλὰ φεῦ ! ὀλεθρίαν τύχην ἀπέστειλαν εἰς ἐμὲ οἱ θεοί. Ἀφ' οὗ ἐφόνευσας τὸν ἀδελφὸν σου, εἰσῆλθες ἀκολούθως εἰς τὸ καλλιπάρων πλοῖον τῆς Ἀργεῖς. Τοιαύτη ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευσέως σου. Εὐρυφύθης τώρα μετ' ἐμοῦ, ἐτεκνοποίησας καὶ τώρα, σκληρὰ, τὰ φονεῦεις χωρὶς διόλου νὰ τὰ λυπηθῇς. Τοιοῦτόν τι οὐδεμία Ἑλληνὶς ἐτόλμησέ ποτε νὰ τὸ πράξῃ ἐξ ὧν ἐγὼ ἔλεγον νὰ νυμφευθῶ πρὶν συνάψω τὸν ὀλεθρίον γάμον μετὰ σου, ἥ-τις πλέον δὲν εἶσαι γυνὴ ἀλλὰ λέαινα, ἀλλ' ἄριωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλας. Ἀλλὰ δὲν σὲ τύπτω μὲ μύρια ὀνειδίη, ἡ τόλμη σου εἶναι ἀπαραιρέτως. Ἔρρε λοιπὸν αἰσχρὰ, ἔρρε τῶν τέκνων σου μαιφόνε. Ἐγὼ δὲ ἄς θρηνήσω τὰ πάθη, τὰς φρικώδεις συμφοράς μου, τὴν νεόνυμφόν μου σύζυγον τὴν ὁποῖαν αἰσχροῦς ἐφόνευσας καὶ τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησα καὶ ἀνέθρεψα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἴδω πλέον ζῶντα.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἡδυνάμην πολὺ καλῶς νὰ σοὶ ἀπαντήσω, ἂν δὲν ἐγνώριζεν ὁ Ζεὺς ὅπως παρ' ἐμοῦ εὐεργεσίας ἔλαβες καὶ πῶς με ἀντήμειψας δι' αὐτάς. Ἀφ' οὗ ἀπαξ ἠτίμασας τὴν κλίνην μου ἡλπιζές ποτε ἐν μέσῳ ἡδονῶν καὶ τέρψεων νὰ ζήσης ; Καὶ ἡ νέα δὲ σύζυγός σου ἡ βελτίσση καὶ αὐτὸς ὁ πενθερός σου Κρέων ἀτιμωρεῖται ἐκ τῆς γῆς ταύτης ἥτο δυνατόν νὰ μ' ἐξορίσων ; Ὀνόμαζέ με λέαιναν, παράβαλέ με πρὸς τὴν Τυρσηνίδα Σκύλλα, λέγε ὅ,τι θέλεις. Οὐδόλως θὰ λυπηθῶ ἀφ' οὗ ἤδη σ' ἐξεδικήθην, ἀφ' οὗ καίριως ἐπλήρωσα καὶ τὴν ἰδικήν σου καρδίαν.

ΙΑΣΩΝ. Μήπως στερεῖσαι σὺ λυπῶν, μήπως τῶν βασάνων αὐτῶν καὶ σὺ δὲν μετέχεις ;

ΜΗΔΕΙΑ. Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ πολὺ χαλαροῦται ἡ λύπη μου, ὅταν σκεφθῶ ὅτι καὶ σὲ σπαράττουν συμφοραί.

ΙΑΣΩΝ. ὦ τέκνα, τί κακὴν μητέρα ποῦ ἐτύχετε ;

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ παῖδες, πῶς τοῦ πατρὸς σας ἡ σκληρότης σᾶς κατέστρεψεν ;

ΙΑΣΩΝ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον τὰ ἐφόνευσεν δὲν τὸ ἐκράτει ἡ ἰδική μου χεὶρ.

ΜΗΔΕΙΑ. Τὰ κατέστρεψαν αἱ ὕβρεις σου, ὁ νέος τὰ ἠφάνισε γάμος σου.

ΙΑΣΩΝ. Διότι ἐχέρευσεν ἡ κλίνη σου, ἔπρεπε νὰ φονεύσῃς αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα ;

ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ τὸ θεωρεῖς μικρὰν προσβολὴν διὰ μίαν γυναῖκα ;

ΙΑΣΩΝ. Διὰ μίαν φρόνιμον, τίποτε δὲν εἶναι· ἀλλὰ διὰ σὲ τὰ πάντα εἶναι προσβλητικά.

ΜΗΔΕΙΑ. Βέβαια, τίποτε δὲν εἶναι, ἀλλ' αὐτὸ σοῦ κατασπαράσσει τὴν καρδίαν.

ΙΑΣΩΝ. Σκληραὶ ἐρινυὲς ἐπισκῆπτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου,

ΜΗΔΕΙΑ. Οἱ θεοὶ γνωρίζουν τίς ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν ἀδικιῶν.

ΙΑΣΩΝ. Ναι, γνωρίζεις τὴν ὀλεθρίαν φύσιν σου, τὸ ἐγκληματικὸν τοῦ χαρακτῆρός σου.

ΜΗΔΕΙΑ. Σὲ μισῶ καὶ πολὺ ἀηδιάζω εἰς τοὺς λόγους σου.

ΙΑΣΩΝ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης· καὶ ἔπειτα εἶναι εὐκολος ὁ χωρὶς μῆνός μου.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί νὰ κάμω λοιπὸν ; αὐτὸ καὶ ἐγὼ πολὺ τὸ θέλω.

ΙΑΣΩΝ. Ἄφες με νὰ θάψω τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ τοὺς θρηνήσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Αὐτὸ δὲν γίνεται, διότι μὲ τὰς ἰδίας χεῖράς μου θὰ τὰ θάψω, φέρουσα τὰ ὅσ' αὐτῶν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀχραίας Ἥρας, ὅπως μὴ τὰ ὕβριση κάνεις τῶν ἐχθρῶν, ἀτιμάζων καὶ ἀνασκαλεύων τὸν τάφον. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ

φόνου εορτήν θά τελῶ εἰς τὴν γῆν τῆς Σισύφου πάντοτε. Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἑρεχθεὸς θά μεταβῶ, διὰ νὰ συνοικήσω μὲ τὸν Πανδιονίδην Αἰγέα. Σὺ δὲ, καθὼς εἶναι πεπρωμένον, οἰκτρῶς θ' ἀποθάνῃς, ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Ἀργεὺς προσβλήθεις εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφ' οὗ εἶδες τὸ πικρὸν τοῦ γάμου μου τέλος.

ΙΑΣΩΝ. ὦ! εἴθε ἡ στυγερὰ Ἑρινύς καὶ ἡ αἵματοστάλακτος Δικαιοσύνη νὰ σὲ καταστρέψωσι.

ΜΗΔΕΙΑ. Καὶ ποῖος ἤθελε, θεὸς ἢ δαίμων, σὲ ἐπικεύσει, ἀφ' οὗ ἐπιρκεῖς καὶ ἀπατᾷς τοὺς ξένους;

ΙΑΣΩΝ. Ἄ! μισαρὲ δολοφόνε τῶν τέκνων σου.

ΜΗΔΕΙΑ. Εἰς τὸν οἶκόν σου πῆγαινε καὶ τὴν σύζυγόν σου θάψε.

ΙΑΣΩΝ. Πηγαινέω ἐστερημένος τῶν δύο τέκνων μου.

ΜΗΔΕΙΑ. Πολὺ περισσώτερον ἀκόμη θά θρηνήσῃς· περίμενε τὸ γῆρας.

ΙΑΣΩΝ. ὦ φίλτατα τέκνα!

ΜΗΔΕΙΑ. Εἰς τὴν μητέρα φίλτατα, ὅχι εἰς σέ.

ΙΑΣΩΝ. Καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐφόνευσες.

ΜΗΔΕΙΑ. Τὸ ἕκαμα διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, νὰ σὲ φέρω εἰς ἀπελπισίαν.

ΙΑΣΩΝ. ὦ! θέλω ὁ παλαίπωρος νὰ φιλήσῃ τὸ φίλτατον στόμα τῶν.

ΜΗΔΕΙΑ. Τώρα τὰ θρηνεῖς, τώρα τὰ ἐναγκαλιζέσαι, ἐν ᾧ πρὶν μισαρεὶν τὰ ἀπώθει;

ΙΑΣΩΝ. ὦ ἄφες με, δι' ἀγάπην τῶν θεῶν, τὸ τρυφερόν τῶν σώμα νὰ ἐγγίσω.

ΜΗΔΕΙΑ. Εἰς μάτην παρακαλεῖς, ἡ θέλησίς σου δὲν θά γίνῃ.

ΙΑΣΩΝ. Ἀκούεις ὦ Ζεῦ, πῶς διωκώμεθα, τί φρικὰ λέα πάθῃ πάσχομεν ἀπὸ τὴν μισαρεὶν καὶ παιδοκτόνον αὐτὴν λεαιναν; Ἄλλ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι λυποῦμαι καὶ στενάζω, διαμωρτυρούμενος εἰς τοὺς θεοὺς, διότι ἀφ' οὗ ἐφόνευσας τὰ τέκνα μου ἢ δὴ μ' ἐμποδίζεις νὰ τὰ ἐγγίσω, μὲ τὰς χεῖράς μου νὰ

τὰ θάψω. ὦ! καλλίτερον νὰ μὴ τὰ ἐγέννων ἀφ' οὗ τοιαύτη τύχη δι' αὐτὰ ἐπέπρωτο.

ΧΟΡΟΣ. Τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων ὁ Ζεὺς κυβερνᾷ, καὶ πολλὰ πράγματα ἀνέλπιστα κατορθόνουν οἱ θεοί. Ὅσα ἐλπίζομεν δὲν ἐκτελοῦνται, ὅσα δὲν ἐλπίζομεν ἐκεῖνα ὁ θεὸς χαρίζει εἰς ἡμᾶς. Οὕτω πως συνέβησαν καὶ αἱ παροῦσαι δυστυχίαι.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΗΔΕΙΑΣ».